

« Οὐκ ἐπ' ἄριστ' ἔργα ἔχεται ἀνθρώποις ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 26 Αὐγούστου 1858.

Ἄριθ. 16

ΙΑΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ.

Ἐκτὸς τῶν ἀπειραρίθμων προνομίων, ὧν ἀπέλαυον οἱ μεγάλοι ἄρχοντες, οὐχὶ σπανίως ὑπελάμβανον ὅτι εἶχον δίκαιον νὰ ἦναι καὶ οἱ μόνοι κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν. Ἦδυνάμεθα νὰ ἀποτελέσωμεν δεκάδῃ συλλογὴν τῶν ἀριστοκρατικῶν αὐτῶν πρωτοτυπιῶν, ἀλλ' ἄρκούμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ὀλίγας μόνον πρὸς τέρψιν τοῦ ἀνογιώστου.

Ὁ Σαιντ-Σιμών, ἀναφέρει ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ, περὶ μεγάλου τινὸς ἄρχοντος, οὗτινας δὲν ἐνθυμούμεθα τὸ ὄνομα, φανταζομένου ὅτι ἦτο σκύλος κυνηγετικός· ἐπειδὴ ἐγαύγιζεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν χωρὶς νὰ δύναται νὰ κρατηθῆ. Ἡμέραν τινὰ τὸν ἐκυρίευσε τὸ πάθος του ἐνώπιον Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ΄, καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ πρὸς τὸ φάνωμα παραθύρου τινὸς, ἵνα ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν ἐξοδὸν εἰς τὰ γαυγισματὰ του, ἅτινα ἐμετρίασεν ὅσον ἠδυνήθη.

Ἡ Κυρία Κουλάγγου, τοσοῦτον γνωστὴ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄, διὰ τὸ ὀξύμωρον τοῦ σφιγγώδους αὐτῆς νύθος, περὶ τῆς ὁποίας καὶ ὁ ἠγούμενος Γοβελίνος, ὁ πνευματικὸς αὐτῆς, ἔλεγεν ἀφοῦ τὴν ἐξωμολόγει, « ἐκάστη ἀμαρτία τῆς γυναικὸς ταύτης εἶνα ἐν ἐπίγραμμα, » ἡ Κυρία Κουλάγγου μᾶς λέγει ὅτι ὁ Μαρκέσιος Μουῆ, καλύπτων τὸν ὑπερέτην αὐτοῦ μὲ τὸ δέρμα τῆς ἐλάφου, καὶ ἐπιθέντων τὰ κέρατα αὐτῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, κατεδίωκεν αὐτὸν τὴν νύκτα, σαλπίζων διὰ τῆς κερατίνης.

Ἐάν πρέπῃ νὰ πιστεύσωμεν τὴν πριγκιπέσσαν

Παλατίναν, δευτέραν γυναικὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄, ὁ καρδινάλιος Ριχελιεύς, ἀφοῦ ἔπαιζε μίαν παρτίδα μπιλιάρδων, ἐφαντάζετο ὅτι μετεμορφεῖτο εἰς ἵππον· ἐπήδα, ἐχερμετίεζε, καὶ ἐλάκτιζεν περὶ τὸ σφαιριστήριον ὡς φρενιτιῶν. Ἡ ὁρμὴ αὕτη τῆς ποραφροσύνης διήρκει μίαν ὥραν ἔπειτα δὲ ἐκάλυπτον αὐτὸν καλῶς ἵνα ἰδρῶσῃ, καὶ τοῦτου γενομένου ἠγείρετο χωρὶς πλέον νὰ ἐνθυμῆται τίποτε περὶ αὐτοῦ.

Ἡ αὐτὴ Κυρία μᾶς διηγεῖται ὅτι ὁ σύζυγός της ἐσυνείθιζε νὰ κρεμᾶ εἶδος κομβολογίου κεκοσμημένου μὲ ἱερὰ λείψανα εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ σώματος, ἅτινα ἤθελε νὰ προφυλάττῃ ἀπὸ ἀσθένειαν. Καὶ ἠγάπα τοσοῦτον τὸν ἦχον τῶν κωδῶνων, ὥστε καθ' ἕκαστον ἔτος, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, ἤρχετο ἐπίτηδες εἰς Παρισίους διὰ νὰ τοὺς ἀκούῃ εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν ψυχῶν· πᾶσα δὲ ἄλλη μουσικὴ τὸν δυσπρέστει.

Ὁ Χαρνάκης, εὐγενὴς Ἀνδεγαυός (angevin) κατείχετο ὑπὸ τῆς ἀλλοκότου μανίας τοῦ κόπτειν κίβδηλα νομίσματα (ἤγουν τοῦ ἀπατᾶν εὐφυῶς) ἕνεκα τοῦ ὁποίου τὰ ἐχάλασε μὲ τὸν μέγαν βασιλέα, (1) ὅστις ἤθελε νὰ ἔχῃ μόνος τὸ μονοπώλιον. Ὁ Χαρνάκης οὗτος εἶχεν ἀγροτικὴν οἰκίαν εἰς τὸ ἄκρον λαμπρᾶς δενδροστοιχίας· ἀλλ' ἡ δενδροστοιχία αὕτη ἠσχιμίζετο ὑπὸ χωρικῆς τιμῆς καλύβης, τὴν ὁποίαν ἡ κακὴ τύχη εἶχε κάμει νὰ φυτρώσῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ παρεμποδίξῃ τὴν θεὰν τῆς ἐπαυλεώς του.

(1) Λουδοβίκον τὸν ΙΔ΄.

Καίτοι ο Χερνάκης και πρότερον ο πατήρ αυτού, προσήνεγκον εις τὴν χωρικὴν μεγάλαν ποσότητα πρὸς ἀπόκτησιν τῆς καλύβης ταύτης, δὲν κατώρθωσαν νὰ γείνωσι κάτοχοι αὐτῆς. Ὁ Ἄνδραγκυὸς εὐγενῆς εὐρώ, τὴν αὐτὴν ἀντίστασιν ἦν βραδύτερον ἀπήντησε καὶ ὁ Μίγας Φριδερίκος μετὸν μυλωνῶν τῆς Ἀμερimerίας, ἐσυλλογίσθη ἐπὶ τινὰ χρόνον ἕνα εὐρὴ τρόπον ἀλίνθηστον τοῦ νὰ φέρῃ εἰς θορυγώσαν τὸν τρισκατάρτατον χωρικόν. Καὶ ἰδοὺ τί ἐπραξε.

Μεταπέμπεται τὸν χωρικὸν ὅστις ἦν ῥάπτης, καὶ « φίλε μου, τῷ λέγει, μὲ προσκαλοῦσιν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ δι' αὐτὸ μοὶ χρειάζονται τέσσαρες γολκι ὑπηρετῶν. Σὲ πληρόνω ὅτι θέλεις, φτάνει νὰ μοὶ κάμη: τὰς γολκὰς αὐτὰς χωρὶς νὰ κινήσῃς ἀπ' ἐδῶ θὰ σοὶ δοθῇ ἡ τροφή καὶ ἡ κλίβη μὴ ἀνησυχῆς διὰ τίποτε καὶ ἐργάζου ». Γενωμένης δὲ τῆς συμφωνίας ὁ χωρικὸς ἤρξατο τὴν ἐργασίαν του.

Ἐνῶ δε οὕτως ἐργάζετο, ὁ Χερνάκης διατάσσει καὶ λαμβάνουσι μετὰ μεγίστης ἀκριθείας τὸ σχέδιον καὶ τὰς διατάξεις τῆς καλύβης, τὴν θέσιν τῶν ἐπιπλῶν καὶ τῆς ἀποσκευῆς ἀπίσης: ἐπειτα καταβαίνει, καὶ μεταφέρει αὐτὴν ὡς ἐκ θαύματος εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων βυλῶν τουρκείου, καὶ ἐπαναφέρει τὰ πάντα εἰς τὴν προτέραν τάξιν των.

Ὁ ῥάπτης τελειώνει τὴν ἐργασίαν τὴν ἡμέραν δὲ ταύτην ὁ Χερνάκης διασκεδάζει αὐτὸν μέχρι τῆς νυκτός, τὸν πληρόνει καὶ τὸν ἀπολεί, καὶ ὁ καλὸς σου ἄνθρωπος, ὅπως χωρὶς διὰ τὴν καλὴν του τύχην, διευθύνεται τραγωδῶν πρὸς τὸ ἄκρον τῆς δένδρουστοιχίας, ὅπου ἔσυνεθιξε νὰ εὐρίσκη τὸ κατάλυμά του. Διέρχεται τὴν θεωρίον, ἀλλὰ δὲν βλέπει τίποτε! τριβῶν τοῦ ὀρθάλμου του καὶ ἐκπεπληγμένος ἐπανερχεται εἰς τὴν πρώτην θέσιν του: ἀλλ' οὐδαμῆς εἰδῆσαι περὶ τῆς οἰκίας του.

Τέλος ἀρῶν περιεπληνήθη ὅλην τὴν νύκτα χωρὶς νὰ εἰδῆται πού εὐρίσκειται, πρεσβηρῆτέ τι περὶ τὴν αὐγὴν δοκίμαζον μετὸν οἰκίαν του, εἰς θέσιν ὅπου πρότερον ὑπῆρχεν ὁμᾶς δένδρων πλησιάζει αὐτὴν, ἐκπεπληγμένος καὶ ἔντρομος, ἀναγνωρίζει τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύει: ἕνα δὲ βεβαιωθῆ εἰς τρόπον ἀλίνθηστον περὶ τῆς ἀληθείας, χιώνει τὸ κλειδί εἰς τὸ κλειθρον... καὶ, ὡ τοῦ περδοξοῦ θαύματος! ἡ κλειὶ στρέφεται! καὶ ἡ θύρα ἀνοίγει! βλέπει τὰ πάντα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, καὶ δὲν ἀμφιβόλλει πλέον ὅτι τοῦ λοιποῦ εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς τὰ τεχνάσματα τῶν μάγων, οἵτινες θὰ κάμωσιν ἕως τὴν τακτικῶρον οἰκίαν του νὰ ταξειδεύσῃ ὅλον τὸν κόσμον!

Ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγῶ Μιλλερραϊν ὅστις ἐνομφεύθη τὴν Ὁρτενσίαν Μιχαλίαν, τὴν ὠριωτάτην τῶν ἀνεψιῶν τοῦ καρδινάλιου Μιζαρίνου, καὶ διὰ τοῦτο ἔφερε τὸν τίτλον δουκὸς Μιζαρίνου, διεκρίθη μετὰ τῶν ἀλλοκότων ἀνδρῶν. Ἀρῶν εἰρησεν εἰκοσὶν ἔτη κεχωρισμένος τῆς γυνικῆς του, ἀπέφασκε νὰ κρυστολογηθῇ διὰ νὰ τὴν κάμη νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου εἶχεν ἀποκατα-

σταθῆ, ὅχι ὅμως πρὶν νὰ περιέλθῃ ὅλην τὴν οἰκουμένην. Ἡ Ὁρτενσία ὅμως δὲν ἐπανῆλθεν, ἀλλ' ἀπέθανεν ὀλίγον μετὰ ταῦτα.

Ὁ δὲ σύζυγος αὐτῆς πρὸς πείσμα τῆς, μετεπέμψατο τὸ σῶμά της ἐκ τῆς Ἀγγλίας, τὸ εἰσέκλεισεν ἐντὸς μυλοβδοῦ φρεστῶν, καὶ περιέτριψε κατόπιν του τὴν μικροτάτην εἰς τὰς πολυκρίθμους ἐπικύλους του, ἃς κατόκει ἀλληλοδιαδόχως καθ' ὅλον τὸ ἔτος: εἶχε δὲ ὀγδοήκοντα!!!

Ἐπειδὴ δὲ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ εἶχον ὀδόντας ὠρακιότους, ἤθελε νὰ τοὺς ἐκβάλῃ, « διὰ νὰ μὴ ὑπερηρχνεσθῶν, πολὺ δὲ αὐτὸ! » Ἀλλ' αἱ προσυλαίσεις αὐταὶ δὲν ἐμπόδιζον τὸν μαρκέσιον Ριχιλιέως νὰ κλέψῃ μίαν ἐξ αὐτῶν ἀπὸ τὸ μοναστήριον τῆς Παναγίας τοῦ Χαλλώτου.

« Φεύγει μετὰ τοῦ ἔραστοῦ της, ἔγραψεν ἡ Κυρία δε Σιόγνη, ὅστις, νομίζω, ὅτι εἶναι ἡδὴ σύζυγός της, ἐνῶ ὁ πατήρ της ὑπάγει νὰ ζητήσῃ συμβουλὰς εἰς Γρενόβλην, εἰς τὴν Τράπκιν καὶ εἰς Ἄνδραγκυίαν, ἂν ποίη νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν κόρην του. Πέτε μου πῶς νὰ μὴ χάσῃ τις τὴν ὑπομονὴν του με τοιοῦτον τρελλόν! Ἐνῶ δὲ πάντες οἱ συγγενεῖς συγκατατίθενται εἰς τὸ συνοικέσιον τοῦτο, οὐχ ἤ-τον ὁ Μιζαρίνος, ἐξακολουθεῖ νὰ ζητῇ πληροφωρίαν. »

Ἐν τούτοις ὁ γάμος ἐτετέλεθη, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐσυγγώρησε τὸν μαρκέσιον Ριχιλιέως διὰ τὴν ἀρπαγὴν ταύτην « ἕνεκα, εἶπε, τῶν ἐκδουλεύσεων τοῦ Καρδινάλιου »

Βραδύτερον καὶ ὁ πατήρ τῆς νεάνιδος συλλαβῶν τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ νυμφευθῇ καὶ αὐτὸς, ἐζήτησε συμβουλὰς παρὰ τῆς Κυρίας Μκιντενωῶς περὶ τοῦ ὕμεναίου του: τῇ ἔλεγε δὲ ὅτι ἐσκόπευε νὰ κλείσῃ τὴν νεάνίδα ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐντὸς μοναστηρίου, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦτο προσωρισμένη διὰ τὸν γάμον.

Καὶ τοὶ εὐλαβῆς μέγοι φανατισμοῦ, ἐπίστειον εἰς τὴν εἰμαρμένην. Συνέθη νὰ πυρποληθῇ μίαν τῶν ἐπικύλων του: ἀλλ' ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι ἔσπευδον νὰ σβέσωσι τὸ πῦρ, ὁ δουξ Μιζαρίνος ἐβράδδιζε πάντας τοὺς προσπαθοῦντας ν' ἀντιπράττωσιν εἰς τὴν θέλησιν τῆς τύχης. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, μετέλασσε τὰ χρῆμα τῶν ὑπηρετῶν του διὰ κλήρου, ὥστε ὁ μαγευρὸς του ἐγαίνετο ἐπιστάτης καὶ ὁ ἱπποκόμος γραμματεὺς.

Ἐνίστα Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. τὸν ἔδωλεπεν ἐμφανεζόμενον αἴφνης εἰς Βερταλλίαν ἤρχετο νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν βασιλέα πλῆθος ὁνειρών τὰ ὅποια εἶχεν ἰδεῖ περὶ τῶν ἐρωμένων αὐτοῦ: ἀλλ' ὁ μονάρχης οὕτως ἐρωτικὸς μᾶλλον ἢ ὀρθοτικὸς, ἐγάλα πολὺ διὰ τοὺς ἀπιστίους οἰωνοὺς τοῦ δουκὸς Μιζαρίνου, ὅστις ἔλεγεν ὅτι συνωμίλει πάντοτε μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐθεώρει πάσιν ἰδέαν του ὡς θεῖαν ἀποκάλυψιν: ὁ Σκιντ' Ἐβρομόντης εἶπε περὶ αὐτοῦ ὅτι ἔτριπεν, ἐκ τῶν τέκνων τοῦ Ριχιλιέως, καὶ ἀπηγόρευε ῥητῶς εἰς τὴν τροφὴν τὸ νὰ θηλάξῃ αὐτὸ τὴν περκακευὴν καὶ τὸ σάβδατον, ἕνα θηλάξῃ ἀντὶ τοῦ γλάκτος, τὸ ἄγιον εἶδος τῶν βεσάνων καὶ τῆς πίνης.

Ἐν ἡ δεικτικὴ Κελικὴν τοῦ Μισκνθρώπου τοῦ Μολιέρου ἔλεγεν, ὁμιλοῦσα περὶ τῆς σεμνοτύπου Ἀρσινόης:

Elle fait des tableaux couvrir les nudités, Mais elle a de l'amour pour les réalités.

Τῶν κρεματῶν εἰκόνας τῆς καλύπτει τὴν γυμνότητα, Πλὴ, δὲ, εἴ' ἀπινδᾶς ἔχθρῶ: μὲ τὴν πραγματικότητα.

Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τοῦ δουκὸς Μιζαρίνου. Ναι μεν τὸ πραγματικὸν δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὸν, ἀλλ' ἐπέπιπτεν ὡς βάνδαλος κατὰ τῶν ἀγαλμάτων καὶ τῶν εἰκόνας: εἶχε κληρονομήσει ἐκ τῆς πλουσίας περιουσίας τοῦ καρδινάλιου. Ἡερητριάζε τὰ κάλλιστα ἀριστουργήματα τῆς γλυπτικῆς, καὶ κατελέροεν ἀσπλάγχχως τὰς εἰκόνας τῶν μεγίστων κλυτοτεχνῶν.

Ὁ καρδινάλιος Μιζαρίνος ἐθεωροῦτο δικαίως ὡς κατακλιψὸς τὰ χρῆματα του δημοσίου μέχρις ὑπερβολῆς. Ὁ Φουκέτος ἐπλήρωσε τὰς ἐρωμένας καὶ ἐπικύλους του, ἀρόμενος ἐλευθέρως ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου, καὶ ὅμως πολὺ ἀπέχε τῆς ἀρκακτικότητος τοῦ Μιζαρίνου. Ὁ κληρονόμος τοῦ καρδινάλιου πολὺ πλέον θεοφοβούμενος καὶ αἰσχυρόμενος ἕως διὰ τὴν κυκλοφοροῦσιν φήμην περὶ τῆς πλεονεξίας καὶ φλυλοδιότητος τοῦ καρδινάλιου, δὲν ἀπῆλκεν ἄνευ τύφως συνειδήτος τῆς τοσοῦτον μεγάλης περιουσίας του. Οὕτω λοιπὸν μίαν τῶν μεγίστων εὐτυχιῶν αὐτοῦ, ἦτο καὶ τὸ νὰ ἐναχθῇ εἰς δίκην, διότι ἂν ἔχκεν αὐτὴν, ἔλεγεν, ἤθελε πύσει τοῦ νὰ κατέχη περιουσίαν ἣτις δὲν τῷ ἀνήκεν. Ἄν δὲ ἐκέρδιζε τὴν κρίσιν, ἤθελε δικτηρήσει μετὰ καθάρην τὴν συνείδησιν ὅτι εἶχον ἀπικτήσει περ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἡ δικαιοσύνη τοῦ τὸ ἀπέδωκε. Τοῦτο βέβαιον δὲν ἐκαλοῦσται τὸν μακροτῆρον πρωθυπουργόν.

Ὁ δουξ Μιζαρίνος εἰς τοὺς συμβουλευόντας αὐτὸν ν' ἀποφύγῃ τὰς δίκας καὶ νὰ ἡτυχάζῃ, ἀπεκρίνετο ὅτι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν δὲν ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον ἕνα φέρῃ τὴν εἰρήνην: ὅτι αἱ συζυτήσεις, αἱ λογομαχίαι καὶ αἱ δίκαι εἶναι τῆς θείας δικαιοσύνης, οἱ δὲ συμβιβασμοὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοήσεως: οὕτω λοιπὸν ἦτο ἀποφασισμένος νὰ κρυστολογηται εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, καὶ νὰ μὴ συμβιβάζηται ποτέ.

Ὁ καρδινάλιος δ' Ἐστρέης δὲν ἦτο τῆς γνώμης τοῦ κληρονόμου τοῦ Μιζαρίνου ὡς πρὸς τὰς ὑποθέσεις. Πρὸς οἱ ἐπιστάται αὐτοῦ δὲν κατώρθονον νὰ τῷ δώσωσι λογριασμόν. Ἡμέραν τινὰ ἐνόμισαν ὅτι ἔβαλαν εἰς τὸ χεῖρ τον καρδινάλιον, ὅστις ὑπετλήθη νὰ τοὺς ἀκούσῃ καὶ νὰ μὴ δεχθῇ μηδὲν, ἐκτὸς ἂν συνέβαινε νὰ τὸν ἐπισκερθῇ ὁ καρδινάλιος Ρόζης, ὁ κάλλιστος τῶν φίλων του, εἰς τὸν δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ τὴν εἴσοδον χωρὶς νὰ περκαθῇ τὴν εὐπρέπειαν. Περουσιάζουν ὅλα τὰ κακίστατα, ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς, ὅλα τὰ πελακόχαρτα: ὁ δ' Ἐστρέης φρουάται ἐνώπιον τοῦ γραφοῦ ἐκείνου τῶν ἀριθμῶν, ὅστις ἦτο κατεταγμένος ἐπὶ τοῦ χαρτίου εἰς φράγκα, σολδία καὶ ἐκκοστά

... τί βάσανος!... οἱ γραμματεῖς ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν των: ὁ καρδινάλιος ἐστενοχωροῦτο, περιεστρέφετο ἐντὸς τῆς ἑδρας του, ἐχασμάτο, ἀπεκρίνετο διὰ μονοσυλλάβων λέξεων, ἐκύταζε τὸ ὠρολόγιον: ὅτε δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ βεστάξῃ πλέον, ἐκρούσθη αἴφνης τὸ ῥόπτρον τῆς θύρας, καὶ μίαν ἄμαξαν εἰσέδυσεν ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Ἦτο ὁ Ρόζης!... ὅστις λαβῶν γραμματίον λίαν κατεπεῖγον, ἔτρεχεν ὅσον τάχιστα ἕνα μῆθρον περὶ τίνος πρόκειται.

« Ὡ! δόξ' ε σοὶ ὁ θεός! ἀνεκράξεν ὁ δ' Ἐστρέης βλέπων αὐτὸν εἰσερχόμενον, μετὰ γλυτόνευς ἀπὸ μίαν θέσιν λίαν δυσάρεστον. Οἱ ἐπιστάται μοὺ μὲ ἐκράτουν αἰμαλώτων, ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ νὰ μοὶ δώσωσι λογριασμόν τὸν ὅποιον δὲν χρειάζομαι.

— Ὡ τοῦ; αὐθάδεις! » ἀπήντησε πονηρῶς ὁ Ρόζης: ἔκτοτε δὲ οἱ κύριοι ἐπιστάται ἔβαλαν γινώσιν: δὲν ἠνόγησαν πλέον τὸν αὐθέντην, ἀλλ' ἐπλούτησαν ἕως ἀπὸ τὴν βράχην του.

« Λόγος τις τοῦ καρδινάλιου δ' Ἐστρέης πρὸς τὸν βασιλέα σώζεται ἔτι, λέγει ὁ Σκιντ-Σιμών: εἰς τὸ δεῖπνον ἐτοιμάτο πάντοτε τὰ μέγιστα ὑπὸ τοῦ βασιλέως: ἄλλ' ἐνεφανίζετο ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς ὁμιλῶν ποτε πρὸς αὐτὸν, περπενοῦθη διὰ τὴν στέρησιν τῶν ὀδόντων αὐτοῦ.

« Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ καρδινάλιος, καὶ τίς ἐστὶν ὁ ἔχων ὀδόντας; »

« Τὸ σπάνιον τῆς ἀποκρίσεως ταύτης συνίστατο εἰς τὸ ὅτι, καὶ τοὶ προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν, διετήρησε ἔτι αὐτοὺς λευκοὺς καὶ ὠριωτάτους: καὶ τὸ στόματου εἰ καὶ πολὺ μέγα, ἦτο ὅμως ὠριον, καὶ τοσοῦτον ὥστε ἐδείκνυεν αὐτοὺς καλὰ ἐνῶ ὠμίλει ὕθεν ὁ βασιλεὺς ἐδόθη εἰς γέλωτα διὰ τὴν ἀπάντησιν, καὶ ὅλη ἡ ὁμήγουρις, ὡς καὶ ὁ νοικοκύρης, χωρὶς νὰ τὸν μὲθρον ποσῶς.

Ἡ πονηρία καὶ τὰ παράξενα τοῦ πείρακτος Ἐβρίκου Ἰουλίου, υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κονδέ, εἶναι ἀπειρήθημα, καὶ εἶναι ἄξιον νὰ κατέχη θέσιν ἐν τῷ μουσεῖῳ τῶν ἀλλοκότων ἀνθρώπων. Καὶ τοὶ μικροὶ τὸ ἀνάστημα καὶ κακοκαμωμένους ὁ Ἐβρίκος Ἰουλίος, κατὰ τὸν Κύριον Καθλόν, ἐθεράπευσε διὰ τῆς ἀγγινοίας, τῆς ἐρωτοτροπίας, κατ' ἑξέλιξις ἐλευθεριότητος, ὅψιν ἦτις προσήγγιζε μᾶλλον εἰς τὴν τοῦ δαίμονος ἢ εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου: τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦν ὅπως φιλόγεως πονηρίας, ἢ μετχειρίζετο συχνά.

Ἐν τινι χρόνῳ εἰς τὸν γάμον τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας, ὁ Κύριος οὗτος ἐπικίξεν ἐν φουβερὸν παιγνιδίον εἰς τέσσαρας κυρίας. Ἐνεφανίσθη εἰς τὸν χρόν ἐνδεδυμένος ἐνδυμασίαν πλατυτάτην καὶ μακροτάτην, ἣτις μετεωρόρονεν αὐτὸν τε καὶ τὸ ἀνάστημά του ἐπέβηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τέσσαρα πρόσωπα ἐκ κροῦ, περκαθῶντα μετὰ πολλῆς ἀκριθείας τέσσαρες εὐγενεῖς, πρὸς οὓς αἱ κυρία αὐταὶ, ἐθεωροῦντο ὡς μὴ οὔσαι ἀδιάφοροι συνωμίλει μεθ' ἐκείνης: ἐξ αὐτῶν, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ἐχαιρέτα στρέφον πρὸς αὐτὴν τὸ πρόσωπον ὅπερ ὑποτίθετο ὅτι τῇ ἤρσκεν.

Ὁ Ἐβρίκος Ἰουλίος εὐρίσκειτο εἰς διηγεσίαν, δι-

γαγμούς περί τῆς χρήσεως τοῦ κοινοῦ του εἶχε πάντοτε τέσσαρα δέπνα ἔτοιμα· ἓν εἰς Παρισίους, ἕτερον εἰς Ῥωδόμαγον (Rouen) τὸ ἄλλο εἰς Σαντίλλην, καὶ τὸ τέταρτον εἰς τὴν αὐλήν· ἡ γυνὴ του βέβαια ἀπῆλθε τῶν ἀγαθῶν τοῦ παραδείσου μετὰ τοιοῦτου συζύγου! ἐξεναντίας, τῇ ἤρνειτο τὰ πάντα· τὴν ἐζήτει, τὴν ἀπέπεμπε καθ' ἡν στιγμήν δὲν τὸ ἐπερίμενον· ἠγνόει πάντοτε ποῦ ἐμελλε νὰ περάσῃ τὴν ἐπομένην ὥραν.

Καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ Λουξεμβούργου τὴν ἐπαθεν ἐκ τῆς πονηρίας τοῦ πρίγκηπος τούτου. Ὁ Λουξεμβούργος εἶχε νυμφευθῆ γυναικὰ πλουσιωτέραν κατὰ τὰ χρήματα ἢ κατὰ τὴν ὠραιότητα· ἔτι δὲ τὰ κοσμήματα τῆς κριείας ταύτης ἦσαν πολιτιμότερα τῆς φήμης αὐτῆς· ἀλλ' ἡ ἐπιείκεια τοῦ στρατηγοῦ ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν προσείχεν εἰς τοῦτο. Ἐδίδετο ποτε γορὸς ἐν Βερσαλλίᾳ ὁ κύριος Λουξεμβούργου δὲν εἴξευρε πῶς νὰ ἐνδύθῃ, καὶ ἐν τῇ ἀπορίᾳ ταύτῃ ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τοῦ ἐφευρετικοῦ νοῦς τοῦ πρίγκηπος· ὁ Ἑρρίκος Ἰούλιος περιτυλίσει αὐτὸν μὲ μουσελίαν κυμαινομένην, καθίζει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κεφαλόδεσμον ἀλλόκοτον, καὶ ἐπὶ πλέον κολοσσαία ἐλαφοκέρατα, αἵτινα περιπλέκοντο εἰς ὄλους τοὺς πολυελαίους, καὶ ἐξέτεινον μακρὰν τὴν σκιάν τῶν κλάδων των.

Εἰς τὴν θῆαν ταύτην, ἐγείρεται ψιθυρισμὸς, καὶ κρυφομιλοῦσιν ὄπισθεν τῆς ῥιπίδος. Καλὲ τίς εἶναι ὁ εὐτυχὴς βροτὸς λέγουσιν, ὅστις δημοσιεύει τοιοῦτο μυστικόν; ἢ τίς ἀψηφῆ μετὰ τῆς αὐτῆς τόλμης τὴν κοινὴν γνώμην; Ανακαλύπτουσι τέλος πάντων ὅτι ὁ προσωπιδοφόρος εἶναι ὁ Κύριος Λουξεμβούργος· οἱ γέλωτες ἐκρήγνυνται θορυβωδῶς· ὑπερφανευθεὶς δ' ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης, ὁ προσωπιδοφόρος κάμνει τρέλλας ὑπὸ τὴν πολλαπλασιασθῆ φθάνει καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκολουθούμενος ὑπὸ λαμπράσσυνοδειάς, καὶ μ' ὄλην τὴν προφύλαξιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ σοβαρότητα, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ. Τὸ συμβᾶν τοῦτο ἐμνημονεύετο πολὺν καιρὸν εἰς τὰ χρονικά τῆς Βερσαλλίας. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΟΙ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ.

ΤΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

(Συνέχεια.)

ΙΔ'.

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὰς δέκα τὸ πρωῖ ἤμην εἰς τὴν θύραν τοῦ Κ. Λουδοβίκου δὲ Φράγκη.

Ἀναβαίνων δὲ τὴν κλίμακα ἀπήντησα δύο νέους οἵτινες ἐξήρχοντο· ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐφάνετο ἄνθρωπος τῆς κοινωνίας, ὁ δ' ἕτερος ἐφόρει τὸ παράσημον τῆς Λεγεώνας τῆς τιμῆς, καὶ ἐφάνετο στρατιωτικὸς, καίτοι ἐνδεδυμένος ὡς ἰδιώτης· ὑπώπτευσα δὲ ὅτι οἱ δύο οὗτοι Κύριοι ἐξήρχοντο ἐκ τῆς εἰκίας τοῦ Κ. Λουδοβίκου δὲ Φράγκη, καὶ τοὺς ἠκολούθησα ἕως κάτω τῆς κλίμακος, ἔπειτα δὲ ἀνέλαθον τὸν θρόνον μου καὶ ἐκρούσα τὴν θύραν.

Ὁ ὑπκρέτης μοὶ ἠνέωξε· ὁ κυριὸς του ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν του· ὅτε δε εἰσῆλθε νὰ μὲ ἀναγγεῖλῃ, ὁ Λουδοβίκος ὅστις ἔγραφεν ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν του.

— Ἄ! πάγει καλὰ, εἶπε συστρέφων τὸ γραμματίον του, καὶ ῥίπτων αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ, — τὸ γραμματίον τοῦτο ἦτο δι' ὑμᾶς καὶ ἐμελλοντὰ τὸ πέμψω εἰς τὴν οἰκίαν σας. — Πάγει καλὰ Ἰωσήφ, νὰ μὴ εἰσαγάγῃς κανένα. — Ὁ ὑπκρέτης ἐξῆλθε.

— Δὲν ἀπηντήσατε δύο κυρίους ἐπὶ τῆς κλίμακος; ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος προσωθῶν τὴν ἔδραν του.

— Ναι, ὁ εἰς τῶν ὁποίων φέρει παράσημον.

— Σωστά.

— Σχεδὸν ἤμην βέβαιος ὅτι, ἐξήρχοντο ἐκ τῆς κατοικίας σας.

— Καλῶς ἐπρομαντεύσατε.

— Μήπως ἦλθον ἐκ μέρους τοῦ Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ,

— Εἶναι οἱ μάρτυρές του.

— Ἄ! φαίνεται ὅτι ἐξέλαβε τὴν ὑπόθεσιν σπουδαίως.

— Ὁμολογητέον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἄλλως, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος δὲ Φράγκη.

— Καὶ ἦλθον; . . .

— Νὰ μὲ παρακαλέσωσι νὰ τοῖς πέμψω δύο ἐκ τῶν φίλων μου, διὰ νὰ συνεννοηθῶσι περὶ τῆς υποθέσεως ταύτης· τότε λοιπὸν ἐσυλλογίσθη ὑμᾶς.

— Μοὶ κάμνετε μεγάλην τιμὴν, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ παρυσιασθῶ μόνος εἰς αὐτοῦς.

— Παρεκάλεσα ἓνα ἐκ τῶν φίλων μου τὸν Βαρὸνον Γιορδάνον Μαρτέλλην νὰ ἔλθῃ νὰ προγευματίσῃ μετ' ἐμοῦ, εἰς τὰς ἑνδεκα θέλει εἶναι ἐδῶ, θέλομεν προγευματίσει ἡμῶν, καὶ τὸ μεσημέρι θα λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ ὑπάγητε εἰς τὰς οἰκίας τῶν κυρίων τούτων, οἵτινες μοὶ ὑπεσχέθησαν ὅτι θέλουν εἶναι εἰς τὰς κατοικίας των ἕως εἰς τὰς τρεῖς. Ἴδου τὰ ὀνόματά των καὶ αἱ διευθύνσεις των. Ὁ Λουδοβίκος μοὶ ἀνεχείρισεν δύο χαρτῶνα (cartes) ὁ μὲν ὀνομάζετο Βαρὸνος Σατωγράφος ὁ δ' ἕτερος Κ. Ἀνδριανὸς δὲ Βοϊσσηῖς· καὶ ὁ μὲν κατόκει ἐν ὁδῷ Εἰρήνης Ἀριθ. 12. ὁ δὲ ὡς εἶχον ὑποπτεύσει, ἀνῆκεν εἰς τὸν στρατὸν, καὶ ἦτο ὑπολοχαγὸς εἰς τοὺς εὐζώνους τῆς Ἀφρικῆς, καὶ κατόκει εἰς τὴν ὁδὸν Αἰλλε Ἀριθ. 29.

Ἐστρεφον, καὶ ἐξανέστρεφον τὰ γραμματῖα εἰς τὴν χεῖρά μου.

— Ἐ, καλὰ! τί στενοχωρεῖσθε; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος.

— Θέλω νὰ μάθω παρ' ὑμῶν εἰλικρινῶς ἐὰν θεωρῆται τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ὡς σπουδαίαν· ἐννοεῖται ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ θέλομεν ρυθμίσει τὴν διαγωγὴν μας.

— Καὶ βέβαια πολὺ σπουδαίαν! Πρὸς δὲ τούτοις μὲ ἠκούσατε ὑποβάλλοντα ἑμαυτὸν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Κ. δὲ Σατώ Ρενώ, ὅστις καὶ ἐπέμψε τοὺς μαρτυρὰς του.

Πρέπει λοιπὸν ν' ἀφειθῶ εἰς τὴν τύχην μου.

— Ναι βεβαίως... ἀλλὰ...

— Τελεώσατε τὸν λόγον σας, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος μειδιῶν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, πρέπει νὰ γνωρίσω τὸ αἴτιον τῆς μονοχίας σας. Δὲν δύναται τις νὰ βλέπῃ δύο ἀνθρώπους φονεύοντος ἀλλήλους χωρὶς νὰ θέλῃ μὴ τὴν οἰκίαν. Γνωρίζετε καλῶς ὅτι ἡ θέσις τοῦ μάρτυρος εἶναι αἰθεροτέρα τῆς τοῦ μονοχοῦντος.

— Λοιπὸν θέλω σὰς εἰπεῖ τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος ταύτης ἐν συντόμῳ ἰδοὺ αὐτὴ ἂ. Εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἀφῆξίν μου εἰς τῶν φίλων μου, πλοῖστος μίας φρεγάτος, μὲ ἐπαρυσίασεν εἰς τὴν γυναικὰ του. Ἦτο ὠραία καὶ νέα, καὶ ἡ θεὰ τῆς με ἔκομε τοιαύτην βεβαίαν ἐντύπωσιν, ὥστε φοβούμενος μὴ ἐρωτευθῶ, ἐχρώμην ὅσον τὸ δυνατόν σπανιώτερον τῇ δευτεῖσθαι ἀδείᾳ τοῦ νὰ ἐπισκέπτομαι αὐτοῦς ὅπου ἐθέλον.

« Ὁ φίλος μου παρεπονείτο διὰ τὴν ἀδιαφορίαν μου ταύτην, ἐγὼ δὲ τῷ εἶπον εἰλικρινῶς ὅλην τὴν ἀληθειαν· δηλαδὴ ὅτι ἡ σύζυγός του ἦτο τόσο ὠραία ὥστε δὲν ἠδύναμην νὰ ἐκτίθεμαι εἰς τὸ νὰ τὴν βλέπω πολὺ συχνά· ἐκεῖνος δὲ μειδιῶν, μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα, καὶ ἐπέμεινε εἰς τὸ νὰ ὑπάγω νὰ γευματίσω μετ' αὐτοῦ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

« Φιλτάτε Λουδοβίκε » μοὶ λέγει εἰς τὸ ἐπιδόρπιον, ἀνοχρῶ μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας διὰ τὸ Μεξικόν, καὶ ἴσως θελῶ εἶναι ἀπὸν ἐπὶ τρεῖς μῆνας· ἴσως ἐπὶ ἕξ, ἴσως δὲ καὶ διὰ περισσότερον χρόνον· ἡμεῖς οἱ νοητικοὶ γνωρίζομεν μόνον τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως, ἀλλὰ ποτὲ τὴν τῆς ἐπιστροφῆς. Σὰς συστήνω, ἔθεν, τὴν Αἰμιλίαν εἰς τὴν ἀπουσίαν μου. Σὺ δὲ Αἰμιλία, πορακαλῶ νὰ θεωρῆς τὸν Λουδοβίκον ὡς ἀδελφόν σου.

« Ἡ σύζυγός του τῷ ἀπεκρίθη τείνουσά μοι τὴν χεῖρά τῆς.

« Ἐμείνα ἐκθρομβος· δὲν ἤξευρον τί ν' ἀποκριθῶ, καὶ πρέπει νὰ ἐφάνην πολλὰ εὐχῆς εἰς τὴν μέλλουσαν ἀδελφὴν μου.

« Τρεῖς ἐβδομάδας μετὰ ταῦτα, ὁ φίλος μου πραγματικῶς ἀνεχώρησε.

« Εἰς τὸ διάστημα τῶν τριῶν τούτων ἐβδομάδων, μοὶ εἶχεν ἀπαιτήσει νὰ ὑπάγω νὰ γευματίσω μετὰ τῆς οἰκαγενείας του ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος τουλάχιστον.

« Ἡ Αἰμιλία ἔμεινε μετὰ τῆς μητρὸς τῆς περιττὸν δὲ εἶναι νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτῆ τοῦ συζύγου τῆς, μοὶ τὴν κατέστησεν ἱερὰν, καὶ ὅτι καὶ τοὶ ἀγοσπᾶν αὐτὴν περισσότερο ἢ ὅσον ἔπρεπεν νὰ τὴν ἀγοσπᾶ ἀδελφός τῆς, δὲν τὴν ἐβέβησαν ἔμως ἢ ὡς ἀδελφὴν μου.

« Ἐξ μῆνης παρήλθον.

« Ἡ Αἰμιλία κατόκει πάντοτε μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἀνοχρῶν εἶχεν ἐπαίτησαι νὸ ἐξακολουθῆ νὰ δέχεται ἐπισκέψεις· ὁ ταλαιπωρὸς φίλος δὲν ἐφειθεῖτο τίποτε περισσοτε-

ρον ἢ τὴν φήμην ἀνδρὸς ζυλοτυπῶντος· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὑπερηγόρα τὴν Αἰμιλίαν, καὶ εἶχε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὴν.

« Ἡ Αἰμιλία λοιπὸν ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ συναναστρεφὰς εἰς τὰς ὁποίας εἴχοντες στενοὶ φίλοι, καὶ ἡ παρουσία τῆς μητρὸς τῆς ὅς ἔχει πᾶσαν δυσφημίαν ἀπὸ τὰς πλέον κοκὰς γυνώσους, ὥστε οὐδεὶς ἔλεγε τι δυνάμενον νὰ βλοψῇ τὴν ὑπόληψίν τῆς.

« Εἶνοι δὲ ἤδη τρεῖς μῆνες ἀφ' οὗ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁ Κ. δὲ Σατώ Ρενώ.

« Πιστεύετε νομίζω, εἰς τὰς προσιδέσεις· εἰς τὴν θῆαν του συνετορῆχθη· δὲν μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον, ἀλλ' ἐφῆν ὡς ἀνθρώπου τῆς κοινωνίας, καὶ ἔμως ὅτε ἐξῆλθε τὸν ἐμίσειον ἤδη.

« Διατί; οὐδ' ἐγὼ τὸ ἤξευρον.

« Ἡ, κάλλιον εἰπεῖν, πορετήρησα ὅτι τὴν αὐτὴν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ἐντύπωσιν ἣν ἔκαμεν εἰς ἐμὲ ὅτε τὴν εἶδον διὰ πρῶτον φορὰν.

« Ἐξ ἄλλου δὲ μέρους, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ Αἰμιλία τὸν ἐδέχθη μὲ μείζονα περὰ τὸ συνῆες ἐρωτοτροπίας. Ἡ παιώμην βεβαία, ἀλλὰ σὰς τὸ εἶπον δὲν εἶχον παύσει ν' ἀγαπῶ τὴν Αἰμιλίαν καὶ ἤμην ζυλοτύπος.

« Ὅθεν εἰς τὴν προσεχῆ ἐσπεριτὴν συνοναστρεφῆν δὲν ἔχασα ἐκ τῆς ἐψίως μου τὸν Κ. δὲ Σατώ Ρενώ· ἴσως δὲ καὶ οὗτος πορετήρησε τὴν ἐπιμονὴν μου εἰς τὸ νὰ τὸν θεωρῶ, καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ὠμίλει χρομλῆ τῇ φωνῇ μετὰ τῆς Αἰμιλίας, καὶ ἐπρὸςπαθεῖ νὰ μὲ καταστήσῃ γελοῖον.

« Ἐὰν δὲν ὑπῆκων εἰς τὰ οἰκθρήματά μου, τὴν αὐτὴν ἐκεῖνην ἐσπερον ἤθελον ζητῶσι οἰτίον τιτὰ, καὶ μονομοχῆσαι μετ' οὗτε, ἀλλ' ἐκροτήτην συλλογισθεὶς ὅτι τοιοῦτη διογωγὴ ἤθελεν εἶναι γελοία.

« Τί τὰ θέλετε, ἐκάστη πορασκυῖ ἦτο δι' ἐμὲ ἡμέρα βασάνου.

« Ὁ Κ. δὲ Σατώ Ρενώ εἶναι ἄνθρωπος τῆς κοινωνίας, κομφοπρεπῆς καὶ λέων (lion) ἐγνώρισα τὴν κατ' ἐμοῦ ὑπεροχὴν του εἰς πολλὰ τροχισμα, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη ὅτι καὶ ἡ Αἰμιλία τὸν ἐτίμα περισσότερο τῆς ἀξίας του.

« Μετὰ ταῦτα μοὶ ἐφάνη ὅτι δὲν ἤμην ὁ μόνος ὅστις πορατήρου τὴν σγῆσιν τῆς Αἰμιλίας μετὰ τοῦ Κ. δὲ Σατώ Ρενώ· ἡ σγῆσι δὲ εὖτε τόσο ἠδύνησεν, ὥστε ἡμέραν τινα ὁ Ἰορδάνης ὅστις καὶ αὐτὸς, ἐσύχναζεν εἰς τὴν οἰκίαν, μοὶ ἀνοχρε περὶ αὐτῆς.

« Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ἐμῖλῶ εἰς τὴν Αἰμιλίαν, πεπεισμένος ὅτι ἐκ μέρους τῆς οἰδὲν ἄλλο ὑπῆρχε κακὸν εἰμῇ ἀσυλλογιστο, καὶ δὲν ἐχρῆζε ζόμην ἄλλο εἰμῇ νὰ ἀνοίξω τοὺς ἐρεθολμῆς τῆς ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῆς. Ἦνα διεβόσκ ἐκεῖνα διὰ τὰ ὁποία ἠδύνατό τις νὰ τὴν μεμφθῇ.

« Ἀλλὰ παρὰ προσδοκίαν μου, ἡ Αἰμιλία ἐξέλαβε τὰς πορατηρήσεις μου ὡς ἀστεφομῆς, λέγουσα ὅτι ἤμην τρελλὸς ἐγὼ τε καὶ εἰ συμμέτοχοι τῶν ἰδεῶν μου.

«Καί ἐγὼ μὲν ἐπέμεινα, αὐτὴ δὲ μοι ἀπεκρίθη ὅτι τοιαύτη ὑπόθεσις δὲν ἀνήκεν εἰς ἐμὲ, καὶ ὅτι ἀνὴρ ἐρωτόληπτος εἶναι βεβαίως δικαστῆς προκατελημμένος.

«Εἰς τοῦτο ἔμεινα ἐκπληκτός· ὁ σύζυγός τῆς τῆ εἶχεν εἰπεῖ ἄπαντα.

«Ἐστοτε λοιπὸν ἐνοοεῖτε ὅτι ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ἐραστοῦ δυστυχοῦς, καὶ ζηλοτύπου· ἔμελλον νὰ κακιστῶ γελοῖος καὶ ἀνυπόροφος· ἔπυσσα ὅθεν νὰ συγνάζω εἰς τῆς Αἰμιλίας.

«Καὶ τοὶ ὅμως ἔπυσσα δὲν ἐστεροῦμην καὶ εἰδήσεων περὶ αὐτῆς· ἐγνώριζα ὅτι ἐκκμνα καὶ δὲν ἦμην ἥτιον δυστυχῆς, διότι ἤρχισαν νὰ παρατηρῶσι τὰς σχέσεις τοῦ Κ. δὲ Σατῶ· Ρενῶ, καὶ νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῶν.

«Ἀπεράσιστα λοιπὸν νὰ τῆ γράψω πράττων τοῦτο μετὰ μεγίστης προφυλάξεως, καὶ παρακαλῶ αὐτὴν ἐν ὀνόματι τῆς κινδυνεύουσας τιμῆς τῆς, τοῦ ἀπόντος συζύγου τῆς, καὶ πλήρους ἀφροσύνης· εἰς αὐτὴν, ν' ἀγρυπνῆ ἐπὶ τῶν πράξεων ἐκ τῆς ἀλλὰ δὲν μοι ἀπεκρίθη.

«Τί τὰ θέλετε ὁ ἔρωσ· εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς θελήσεως, ἡ δυστυχῆς ἡγάπη καὶ ἐπειδὴ ἡγάπη ἦτο τυρλὴ καὶ ἦθελε νὰ ἦναι.

«Μετὰ τινε κειρὸν, ἤκουσα νὰ λέγωσιν ὅτι ἡ Αἰμιλία ἦτο ἐρωμένη τοῦ Κ. δὲ Σατῶ· Ρενῶ.

«Τὸ ὅτι ὑπέφραξ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς περιγράψω.

«Καὶ τότε ἠθάρθη τὴν μεγάλην λύπην, ἣν ἠσθάνθη καὶ ὁ ἀδελφός μου συγχρόνως.

«Ἐν τούτοις δῶδεκα ἡμέρας περῆλθον, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ, ἦλθετε καὶ ὑμεῖς.

«Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἦλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶχον λάβει ἀνώνομον ἐπιστολήν· ἡ ἐπιτολή αὕτη ἦτο ἐκ μέρους κυρίας ἐκ τῶν φίλων μου, ἡ· μόνον τ' ὄνομα μοι ἀνέφερε.

«Τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἦτο Αἰμιλία.

«Ἦθελα δὲ τὴν γνωρίσει ἐκ τινος ἀνθοδέσμης ἐξ ἴων.

«Σᾶς εἶπον τότε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τὸν χιρὸν, ἀλλὰ σᾶς ἐπικαλεσάμην ὅτι παρεστηρῶμην ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης.

«Ἵπῆγα λοιπὸν ἐκεῖ, καὶ εὔρον τὴν μετρημιστρίνην· εἰς τὸ προσδιορισμένον μέρος, μοι ἐπεβεβαίωσε· δὲ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοι εἶχον εἰπεῖν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Κ. δὲ Σατῶ· Ρενῶ ἦτο ἐραστής τῆς Αἰμιλίας, καὶ ἐπειδὴ ἀμφίβηλλον, ἡ μᾶλλον ἐπροσποιούμην ὅτι ἀμφίβηλλον, μοι ἔφερον εἰς ἀπίδειξιν ὅτι ὁ Κ. δὲ Σατῶ· Ρενῶ εἶχε στοιχηματίσει νὰ φέρῃ τὴν νείαν ἐρωμένην του εἰς τοῦ Κ. Δ. . . .

«Συνέπεσε δὲ νὰ γνωρίζητε ὑμεῖς τὸν Κ. Δ. . . . καὶ νὰ ἦθετε προσκεκλημένοι εἰς τὸν δεῖπνον, νὰ εἴχητε τὴν ἐξουσίαν νὰ προσκαλέσητε εἰς φίλον, νὰ μὲ προτείνετε τοῦτο, καὶ ἐγὼ νὰ τὸ δεχθῶ. Τὰ περιττέρω γνωρίζετε.

«Γώρα λοιπὸν τί ἄλλο δύναμαι νὰ κάμω παρὰ νὰ περιμένω, καὶ νὰ διχθῶ τὰς προτάσεις τοῦ ἀντιπάλου μου;

Μὴ ἔχων ν' ἀποκριθῶ τίποτε εἰς ταῦτα ἔκλινα τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλὰ, ἐπικνέλαθον μετὰ μίαν στιγμὴν, καὶ μὲ αἰσθητὰ φόβου, νομίζω ὅτι ἐνθυμούμην, καὶ εἶθε ν' ἀπαιτῶμαι, ὅτι ὁ ἀδελφός σας μοι εἶπεν ὅτι ποτὲ δὲν εἶχατε πιάσει οὔτε πιστόλιον οὔτε ξίφος.

— Τρώντι.
— Τότε λοιπὸν κρέμασθε ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ ἀντιπάλου σας.

— Ἐ! τί νὰ γείνη; ἔχει ὁ Θεός!

ΙΕ'

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ὑπηρετῆς ἀνήγειρε τὸν βράχιον Ἰορδάνην Μαρτέλλον.

Καὶ οὗτος, ὡς ὁ Λουδοβίκος δὲ Φράγκης, ἦτο νέος Κορσικανός ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Σαρτηνῆς· ὑπάρτει εἰς τὸ Ἰον σύνταγμα, ὅπου δύο ἢ τρία ἀνδραγαθήματα τὸν ὕψωσαν εἰς τὸν βαθμὸν λοχαγού, εἰς τὸ εἰκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του· ἐνοοεῖται ὅμως ὅτι ἦτο ἐνδεθυμένος πολιτικῶς.

— Λοιπὸν! τῷ εἶπεν, ἀρ' οὐ μ' ἐχαιρέτησε, τὸ πρᾶγμα κατήνησεν ὅπου ὤρισε νὰ καταστήσῃ, καὶ καθ' ἣ μοι γράφεις, κατὰ πάσαν πιθανότητα θέλεις δεχθῆ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν μαρτύρων τοῦ Κυρίου Σατῶ· Ρενῶ εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας

— Τὴν ἐδέχθην ἤδη, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος. Σᾶς ἀρῆκαν τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις των.

— Ἰδοὺ τὰ χαρτόνιά των.

— Πάγει καλὰ! ὁ ὑπηρετῆς σας μοι εἶπεν ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἕτοιμον, ἄ· προγευματίσωμεν. Μετέβημεν εἰς τὸ εστιατόριον, ὅπου δὲν ἐγένετο πλέον λόγος περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς συναντήσεως. Ὁ Λουδοβίκος ἐνταῦθα μὲ ἠρώτα περὶ τοῦ εἰς Κορσικὴν ταξιδίου μου, καὶ ἐγὼ ἔλαβον εὐκαιρίαν νὰ τῷ διηγήθῃ πᾶν ὅτι ὁ ἀναγνώστης γινώσκαι ἤδη.

Τὴν ὥραν ταύταν, καθ' ἣν τὸ πνεῦμα τοῦ νεανίου εἶχε καταπραῦσθῆ ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι ἔμμελε νὰ συγκρουσθῆ τὴν ἐπαύριον μετὰ τοῦ Σατῶ· Ρενῶ, ὅλα τὰ ὑπερπατριδῶς καὶ οἰκογενεῖας αἰσθηματὰ του διηγείροντο εἰς τὴν καρδίαν του.

Μὲ ἔκκμνα νὰ ἐπικαλεσάμην πολλάκις ὅτι μοι εἶχεν εἰπεῖν ὁ ἀδελφός καὶ ἡ μήτηρ του. Πρὸ πάντων δὲ εὐχριστέτω, γινώσκων τὰ ὄντως Κορσικανὰ ἦθη τοῦ Λουκιανοῦ, διὰ τὰς προσπαθείας του εἰς κατάπυξιν τῆς ἐριδος τῶν Ὀρλάνδων καὶ Κολωνῶν.

Ἡ μεσημβρία ἐσήμανε.

— Νομίζω, Κύριοι, χωρὶς πιστῶς νὰ θαλήσω νὰ σᾶς διώξω, ὅτι ἦθελεν εἶναι κειρὸς ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τοὺς Κυρίους τούτους αἱ ἐπισκέψεις των· ἐὰν ἀργήσωμεν περισσότερο δύνανται νὰ πιστεῦσωσιν ὅτι ἀμελοῦμεν.

— Ὡ; πρὸς αὐτὸ μὴ σᾶς μέλει ἀπεκρίθη ἐγὼ, διότι μόλις εἶναι δύο ὥραι ἀρ' οὐ ἐξήλθον, καὶ σᾶς ἐχρεώσθη κειρὸς διὰ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃτε.

— Ἀδιάφορον εἶπεν ὁ βράχιος Ἰορδάνης, ὁ Λουδοβίκος ἔχει δίκαιον.

— Νῦν δὲ, εἶπον εἰς τὸν Λουδοβίκον, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ μάθωμεν μὲ τί ὄπλον θέλετε νὰ κτυπηθῆτε μετὰ τὸ πιστόλιον ἢ τὸ σπαθί;

— Τί θὰ πῆ! Σᾶς εἶπον, νομίζω, ὅτι μοι εἶναι ἀδιάφορον, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν εἶμαι ἐξητηκένος οὔτε εἰς τὸ ἓν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Κύριος Σατῶ· Ρενῶ θέλει μ' ἀπλλάξει τῆς ἀμηχανίας τῆς ἐκλογῆς. Ἐνοοεῖται ὅτι θεωρεῖ ἐκὺτον προσβεβλημένον, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον δύνανται νὰ ἐκλέξῃ τὸ ἀρέσκον αὐτῷ ὄπλον.

— Καὶ ὁ προσβεβλημένος εἶναι ἀμνηστῆτος. Δὲν ἐκείσθε ἄλλο εἰμὴ νὰ προσφέρητε τὸν βράχιον, ἐπειδὴ σᾶς τὸν ἐξήτησεν.

— Ἀκούστέ μοι, εἶπεν, ὁ Λουδοβίκος· πᾶτα συζήτησις κατ' ἐμὴν γνώμην δύναται νὰ ἐκληθῆ ὡς ἐπιθυμία πρὸς συμβιβασμόν· εἶμαι λίαν φιλήσυχος, κατὰ τὰς κλίσεις μου, ὡς γνωρίζετε, καὶ πολὺ ἀπέχω τοῦ νὰ ἤμην μονομάχος, καὶ πρώτην ἤδη φρονῶ μὲλλον νὰ κτυπηθῶ· ἀλλὰ δι' αὐτοὺς τούτους τοὺς λόγους θέλω νὰ φανῶ γενναῖος.

— Περί ἀσημάντου πράγματος λέγετε, φίλε μου, διότι δὲν κινδυνεύετε εἰμὴ τὴν ζωὴν σας, καὶ ἀφίνατε ἡμᾶς ὑπευθύνου; ἐνώπιον τῆς οἰκογενεῖας σας διὰ τὸ συμβητέμενον.

— Ὅσον δι' αὐτὸ μείνατε ἡσυχᾶς· γνωρίζω τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφόν μου. Ὅθ' ἔρωτήσουν· «Ὁ Λουδοβίκος ἐπέστη ἑνεκάς;» καὶ ὅταν ἀποκριθῆτε «Ναί» θὰ σᾶς εἰπωσι «Καλῶς ἔχει».

— Ἀλλὰ τέλος, τί δικάζετε; πρέπει νὰ ἡξεύρωμεν τί ὄπλον προτιμᾶτε.

— Λοιπὸν ἐὰν προτείνωσι τὸ πιστόλιον δεχθῆτέ το ἀμέσως.

— Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ βράχιος.

— Ἔστω λοιπὸν τὸ πιστόλιον, ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ συμφωνεῖτε ὑμεῖς περὶ τούτου· ἀλλὰ τὸ πιστόλιον εἶναι διεστραχμένον ὄπλον.

— Δύναμαι νὰ μάθω τὴν ξιφασκίαν ἔως αὔριον;

— Ὅχι· πλὴν μὲ ἓν καλὸν μάθημα τοῦ Γριζιέρου ἴσως δυναθῆτε νὰ ὑπεραπισθῆτε.

Ὁ Λουδοβίκος ἐμειδίασε.

— Πιστεῖστέ μοι, εἶπεν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μέλλει νὰ συμβῆ εἰς ἐμὲ αὔριον εἶναι γεγραμμένον ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ ὅτι δῆποτε καὶ ἂν κίμωνεν δὲν δύναμθα νὰ μεταβάλωμεν τίποτε.

Τούτου βηθέντος, ἐσφίγγαμεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα καὶ κατέβημεν.

Ἐπισκέθημεν, φυσικῶ τῷ λόγῳ, κατὰ πρῶτον τὸν μάρτυρα τοῦ ἀντιπάλου ἡμῶν ὑπήγαμεν λοιπὸν εἰς τοῦ Κυρίου Ρενῶτος δὲ Σατωγράφου, ὅστις κατώκει, ὡς εἶπαμεν ἤδη ἐν ὁδῷ Εἰρήνης ἀριθ. 12

Ἡ εἴσοδος ἦτο ἀπαγορευμένη εἰς τοὺς μὴ ἐρχομένους παρὰ τοῦ Κυρίου Λουδοβίκου δὲ Φράγκης.

Ἐξηγήσαμεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀπαστολῆς ἡμῶν, ἐπικρουσάσαμεν τὰ χαρτόνιά μας καὶ εἰσῆχθημεν πάραυτα.

Εὔρομεν τὸν Κύριον δὲ Σατωγράφον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου λίαν κομφοπρεπῆ· δὲν ἠθέλησε ποσῶς νὰ λάβωμεν τὸν κόπον τοῦ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τοῦ Κ. δὲ Βοῦτῆ, λέγων ὅτι εἶχον συμφωνήσει, ὥστε ὁ δεχόμενος πρῶτος τὴν ἐπίσκεψιν τῶν μαρτύρων, νὰ ὑπάγῃ νὰ φωνάξῃ τὸν ἕτερον.

Ἔστειλε λοιπὸν εὐθύς τὸν ὑπηρετὴν του ἵνα γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν Κύριον δὲ Βοῦτῆν ὅτι τὸν ἐπεριμένομεν· ἐν ᾧ δὲ ἐπεριμένομεν αὐτόν, οὐδεὶς ἐγένετο λόγος περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως· ὡμιλήσαμεν περὶ κυνηγίου, ἵπποδρομίου μελοδράματος κ.λ.

Ὁ Κύριος δὲ Βοῦτῆς ἐφύλαξε μετὰ δέκα λεπτά, καὶ οἱ δύο οὗτοι κύριοι οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐδέξαντο ἀξιώτην περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὄπλων· ὁ Κύριος δὲ Σατῶ· Ρενῶ ἐπίσης γεγυμνασμένος εἰς τὸ πιστόλιον καὶ τὴν σπάθη, ἀνέθετε τὴν ἐκλογὴν εἰς τὸν Κύριον δὲ Φράγκην ἢ εἰς τὴν τύχην.

Ἐδῶκαμεν λοιπὸν κληρὸν ῥίπτοντας ἐν λουδοβίκιον εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἔλαχε τὸ πιστόλιον ἀπεφασίση δὲ νὰ κτυπηθῆ τὴν ἐπαύριον, εἰς τὰς ἐννέα ὥρας τῆς πρωίας, εἰς τὸ δίσκος τῆς Βιγκέννης. ὅπου ἰσχύμενοι εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι βημάτων ἀπ' ἀλλήλων, νὰ πυροβολήσωσιν εἰς τὸ τρίτον χειροκρότημα τῶν μαρτύρων· ἐπικνευθέντες δὲ εἰς τοῦ δὲ Φράγκην, ἐφέραμεν αὐτῷ τὴν ἀπάντησιν ταύτην.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, εὔρον τὰ χαρτόνιά των Κυρίων Σατωγράφου καὶ Βοῦτῆ.

ΙΣΤ'

Ἐπικρουσάθη εἰς τὰς ὁκτὼ τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Κ. δὲ Φράγκης, ἵνα τὸν ἐρωτήσω ἐὰν εἶχε νὰ μοι παραγγείλῃ τίποτε, ἀλλὰ μὲ παρεκάλεσε μὲ ὕψος ἀλλόκοτον νὰ περιμένω μέχρι τῆς ἐπιούσης.

— Ἡ νύξ παρέχει συμβουλήν.

Τὴν ἐποιοῦσαν λοιπὸν ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς ὁκτώ, ὅπερ ἤρκει ἵνα εὔρεθῶμεν εἰς τὰς ἐννέα ὥρας, εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως, ὑπήγα εἰς τοῦ Κ. Λουδοβίκου δὲ Φράγκης εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ ἡμίσειαν ἦτο δὲ ἤδη εἰς τὸ σπυδαστήριόν του καὶ ἔγραφε· εἰς τὸν θόρυβον ὅπου ἔαμην ἀνοίγων τὴν θύραν, ἐστράφη ἦτο δὲ πολὺ ὡχρὸς.

— Συγγνώμην μοι εἶπε, γράφω πρὸς τὴν μητέρα μου καθήσκατε, λάβετε μίαν ἐφημερίδα, ἐὰν ἔβρουν αὐτάς· λάβετε τὴν Τόπον παραδείγματος χάριν, ὑπάρχει ὡραία προφυλλίς ὑπὸ τοῦ Κ. Μερῶ. Ἐλαβὴ τὴν ἐφημερίδα, καὶ ἐκάθησα θεωρῶν μετ' ἐκπλήξεως τὴν ἀντίθεσιν, ἣν ἐκκμνα ἡ σχεδὸν πελιδὴ ὡχρότης αὕτη τοῦ νεανίου, μετὰ τῆς γλυκειάς, σοβαρῆς καὶ ἀταράχου φωνῆς αὐτοῦ.

Ἐπροσπήθησεν ν' ἀναγνώσω ἀλλ' ἠκολούθουν διὰ τοῦ βλέμματός τους χαρκατῆρας, τῆς γοηφείας του, χωρὶς νὰ ἐνοοῦ αὐτούς.

Μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν. — Ἐτελείωσα εἶπε, καὶ προσεκάλεσε πικροῦς τὸν ὑπηρετὴν του.

— Ἰωσήφ τῷ εἶπε, δὲν εἶμαι ἐγὼ διὰ κανένα, καὶ οὐδὲ διὰ τὸν Ἰορδάνην ἄς περιμεῖνῃ εἰς τὴν αἰθουσαν δὲν θέλω νὰ μ' ἐνοχλήσῃ οὐδεὶς θέλω νὰ μείνω μόνος ἐπὶ δέκα λεπτά μετὰ τοῦ Κυρίου.

Ὁ ὑπρέτης ἐκλείσει τὴν θύραν.

— Φιλτάτε Ἀλέξανδρε, μοὶ εἶπεν, ὁ Ἰορδάνης εἶναι Κόρσος, καὶ ἔχει κεραικονάς ιδέας· ὅθεν δὲν δύναμαι νὰ τῷ ἐμπιστευθῶ, ὅσα ἐπιθυρῶ, θέλω μόνον τοῦ ἀπαιτήσαι ἐχευμβίον καὶ οὐδὲν πλέον. Σὺ ὅμως πρέπει νὰ μὴ ὑπεσχεθῆς τὴν τελείαν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν μου.

— Βεβαίως, μήπως δὲν εἶναι τὸ χρέος ἐνὸς μάρτυρος;

— Χρέος τοσοῦτον ἀναγκαῖον, ὥστε ἴσως δι' αὐτοῦ σώσῃ τὴν οἰκογενεῖάν μας ἀπὸ δευτέρου δυστυχήματος.

— Δευτέρου δυστυχήματος; ἠρώτησα ἐκπληγμένος.

— Ἴδου μοὶ λέγει, τί ἔγραψα εἰς τὴν μητέρα μου. Ἀνάγνωθι τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δὲ φράγκου, καὶ ἀνέγνων μετ' αὐξούσης ἐκπλήξεως.

« Ἀγαθὴ μοι Μητέρα.

« Ἐάν δὲν ἐγνωρίζον ὑμᾶς γενναίαν ὡς Σπαρτιατίδα, καὶ ὑποταγμένην εἰς τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, ὡς χριστιανὴν, ἤθελον μεταχειρισθῆναι πᾶν δυνατὸν μέσον ἵνα σὰς προπροσκαυάσω εἰς τὸ φρικτὸν δυστύχημα ὅπερ μέλλει νὰ συμβῆ εἰς ὑμᾶς· ὅταν λάβετε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, θελετε ἔχει μόνον ἓνα υἱόν.

« Λουκιανῆ, φίλτατε ἀδελφέ, ἀγάπα τὴν μητέρα μου καὶ δι' ἐμέ.

« Προχθὲς προσεβλήθην ὑπὸ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ, ὀλίγην ἔδωκα προσοχὴν, εἰς τὰ πρῶτα συμπτώματα, καὶ ὁ ἰατρὸς ἐφύσασεν ἀργά· φιλάτῃ μου μητέρα δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς δι' ἐμέ, ἐκτὸς διὰ θαύματος· καὶ πῶς δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι ὁ θεὸς θέλει κάμει τοιοῦτο θαῦμα δι' ἐμέ;

« Σὰς γράφω εἰς μίαν στιγμὴν ἀσολεῦτου φρονὸς ἐάν ἀποθάνω, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη θέλει δοθῆ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐν τέταρτον μετὰ τὸν θάνατόν μου, διότι ἕνεκα τῆς φιλαύτου στοργῆς μου πρὸς ὑμᾶς, θέλω νὰ μάθητε ὅτι ἀποθνήσκων δὲν λυπεῖμαι οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ἀγάπην σας, καὶ τὴν τοῦ ἀδελφεοῦ μου.

« Ὑγιαίνειτε, μητέρα μου!

« Μὴ θρηνεῖτε, ἡ ψυχὴ μου σὰς ἠγόσα καὶ ἔχει τὸ σῶμα μου καὶ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ θέλει ἐξακολουθεῖ νὰ σὰς ἀγοπά.

« Ὑγιαίνει Λουκιανῆ!

« Μὴ ἀφήσῃς ποτὲ τὴν μητέρα μας, καὶ συλλογίσου ὅτι δὲν ἔχει πλέον ἄλλον εἰρῆ σέ.

« Ὁ υἱὸς σας.

« Ὁ ἀδελφός σου.

« Λουδοβίκος δὲ Φρογκης. »

Μετὰ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐστράφη πρὸς τὸν γραφῆντα αὐτάς.

— Ἐ, λοιπὸν! τῷ εἶπον τί σημαίνει τούτο;

— Δὲν ἔνοεῖς, μὲ ἠρώτησεν.

— Ὅχι.

— Θελῶ φρονεῖν, εἰς τὰς ἐννέα ὥρας καὶ δέκα λεπτά.

— Θέλεις φρονεῖν;

— Ναί.

— Ἰσοὶ τρελλός! Διὰ τί ἔχεις τοιαύτην ιδέαν;

— Ὅυτε τρελλός εἶμαι, ὅυτε ιδέαν ἔχω φίλτατε. . . . Μὴ ἀνηγγέλθη.

— Σοὶ ἀνογγέλθη; καὶ ὑπό τις;

— Μήπως ὁ ἀδελφός μου δὲν σὰς ἐδιηγήθη, ἠρώτησε γελῶν ὁ Λουδοβίκος, ὅτι εἰ ἀρρένες τῆς οἰκογενείας μας γοῖρουσιν ἀλλοκότου τινὸς προνομίου;

— Εἶναι ἀληθές, ἀπεκρίθη σκιρτῶν ἀκουσίως, μοὶ ὠμίλησε περὶ φαντασμάτων.

Ναί. Λοιπὸν! ὁ πατὴρ μου μοὶ ἐνεφανίσθη τὴν παρελθούσαν νύκτα, καὶ διὰ τούτου μὲ κῆρες σήμερον ὠχρὸν· ἡ θέα τῶν τεθεισῶν κόμην τὸς ζωντας νὰ ὠχρῶσαι τὸν θεώρησα μετ' ἐκπλήξεως καὶ τινος φόβου.

— Τὸν πατέρα σας ἴδετε τὴν νύκτα ταύτην, λέγετε;

— Ναί.

— Καὶ σὰς ὠμίλησεν;

— Μοὶ ἀνήγγειλε τὸν θάνατόν μου.

— Θὰ ἦτον κανὲν τρομερὸν ὄνειρον, εἶπον.

— Ἦτο τρομερὸν ἀλήθεια.

— Ἐκμᾶσθε;

— Ἦμην ἐξυπνος. . . Μήπως δὲν πιστεύετε ὅτι ὁ πατὴρ δύναται νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν υἱόν του; ἔκλεινα τὴν κεφαλὴν, διότι κ' ἐγὼ ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας μου ἐπίστευον τούτο.

— Πῶς συνέβη τούτο; ἠρώτησα.

— Ὡ! διὰ τοῦ ἀπλευσταίου καὶ φυσικωτάτου τρόπου. Ἀνεγίνωσκον περιμένων τὸν πατέρα μου, διότι ἤξευρον ὅτι ἐάν ἔτρεχον κανένα κίνδυνον ὁ πατὴρ μου μοὶ ἤθελεν ἐμφανισθῆ, ὅτε τὸ μεσονύκτιον ὁ λύχνος μου ὠχρίσας ἀφ' ἑαυτοῦ ἡ θύρα ἠνεόχθη σιγαλέως, καὶ ὁ ποτὴρ μου ἐνεφανίσθη.

— Ἀλλὰ πῶς; τὸν ἠρώτησα.

— Ὡ; ὅτε ἔζη ἐνδεδυμένος ὡς ἐσυνείθεζε, ἀλλὰ μόνον ἦτο πολὺ ὠχρὸς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀκίνητοι.

— Ὡ! θεέ μου! . . .

— Τότε ἐπλησίασα σιγαλέως εἰς τὴν κλίνην· ἐγὼ δὲ ἠγέρθη σιτηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκωνός μου.

— Κολῶς ὠρίσατε, πάτερ μου, τῷ εἶπον· ἐκεῖνος πλησισσὸς μ' ἐθεώρει ἀσκορδομυκτεῖ, καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ὁ ἀπτενὸς ὀφθαλμός του, ἐνεψυχούτο ὑπὸ πατρικῆς στοργῆς.

— Ἐξοκλυθεῖ. . . εἶναι τρομερὸν! . . .

— Τότε τὰ χεῖλη του ἐκινήσαν, καὶ παρὰ τοῦτον πρῶτον! καὶ τοὶ εἰ λόγοι αὐτοῦ δὲν ἐπροξένησαν αὐδερίαν· ἤχῃ, ἤκουσα ὅμως αὐτὰς ἐντὸς μου, καθαρὰς ἠχοῦσας.

— Καὶ τί σὰς εἶπεν.

« — Λάβε πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς σου υἱέ μου!

« — Λοιπὸν θέλω φρονεῖν εἰς τὴν μονομαχίαν ταύτην; ἠρώτησα. Εἶδον τότε δύο δάκρυα ρέοντα ἐκ τῶν ἀνευ βλέμματος ὀφθαλμῶν του ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τοῦ φαντάσματος: « Καὶ εἰς ποίαν ὥραν; » Ἐδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ὠρολόγιον, ἠκολούθησα τὴν διεύθυνσίν του, καὶ εἶδον ὅτι ἦτο ἐννάτη ὥρα καὶ δέκα λεπτά.

« — Καλὰ, πάτερ μου, ἀπεκρίθη. Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ! ἀποχωρίζομαι τῆς μητρός μου, διὰ νὰ ἦμαι μετ' ὑμῶν. »

Τότε ὠχρὸν μείδιμα διήλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ ποῖων μοὶ σημείον ἀποχαιρετισμοῦ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ θύρα ἠνεόχθη μόνη της, αὐτὸς δὲ ἐγένετο ἀφαντος, καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη.

Τὸ διήγημα τούτο ἐγένετο τόσον ἀπλῶς καὶ φανερώς, ὥστε ἦτο φανερόν, ἡ ὅτι ἡ σκηνὴ αὕτη ἦν διηγήθη ὁ δὲ φράγκος συνέβη πραγματικῶς, ἡ ὅτι εἰς τὴν σύγχυσιν τοῦ πνεύματός του, κατέστη παίγιον τῆς φαντασίας του, ἡν ἐξέλαθεν ὡς ἀλήθειαν, καὶ διὰ τούτου ἦτο τόσον τρομερὸν, ὅσον ἐάν ἦτο ἀλήθεια.

Ἐσπῆγισα τὸν ἰδρωτᾶ ἐκ τοῦ μετώπου μου.

— Ἦδη δὲ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος γνωρίζεις τὸν ἀδελφόν μου;

— Ναί.

— Τί νομίζεις ὅτι θέλει πράξει ὅταν μάθῃ ὅτι ἐφρονεῖσθαι εἰς μονομαχίαν;

— Θελεῖ ἀναχωρήσει, πάραυτα ἀπὸ Συλλακάρων ἵνα ἐλθῇ νὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ φονευσαντός σε.

— Καὶ ἐάν καὶ αὐτὸς φρονεῖσθαι, ἡ μήτηρ μου θέλει χηρεῖσαι τριχῶς, ἐκ τοῦ αὐζύγου της καὶ ἐκ τῶν δύο υἱῶν της.

— Ὡ! ἐννοῶ, εἶναι τρομερὸν!

— Λοιπὸν, τούτο πρέπει νὰ ἐμποδίσωμεν· ἰδοὺ διατὶ ἔγραψα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Νομίζω ὅτι ἀπέθανον ὑπὸ ἐγκεφαλικῆς πυρετοῦ, ὁ ἀδελφός μου, δὲν θέλει ἔχει νὰ κάμῃ μὲ κανένα, καὶ ἡ μήτηρ μου θέλει παρηγορηθῆ εὐκολώτερον, νομίζουσα ὅτι ὑπέκυψα εἰς τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, παρὰ ἐάν μάθῃ ὅτι ἐφρονεῖσθαι ὑπὸ ἀνθρωπίνης χειρός. Ἐκτὸς ἂν . . .

— Ἐκτὸς ἂν; . . . ἐπανελάθον.

— Ὡ! ὄχι. . . εἶπεν ὁ Λουδοβίκος· ἐλπίζω ὅτι τούτο δὲν θέλει γίνεαι. Εἶδον ὅτι ἀπεκρίνατο εἰς ἀπόρητον φόβον, καὶ δὲν ἐπέμεινα.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ἡ θύρα ἠνεόχθη.

— Φιλτάτε δὲ φράγκου, εἶπεν ὁ βαρόνος Ἰορδάνης, ἐφύλαξα τὴν ἐντολήν σου ὅσον μοὶ ἦτο δυνατόν· ἀλλ' εἶναι ὀκτὼ ὥραι, ἡ δὲ συνέντευξις εἶναι εἰς τὰς ἐννέα, καὶ ἔχωμεν νὰ διατρέξωμεν, μίαν καὶ ἡμίσειαν λέγαν· ὅθεν πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Εἶμαι ἔτοιμος, φίλτατε, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος· εἰσελθε· εἶπον εἰς τὸν Κύριον, ὅτι εἶχον νὰ τῷ εἶπω.

Ἐθεσε τὸν δακτύλον του ἐπὶ τοῦ στοματός του βλέπων με.

— Καθ' ὅσον ἀφορᾷ σέ, φίλε μου, ἐξηκολούθησε, στρέφων πρὸς τὴν τράπεζαν, καὶ λαμβάνων ἐπι-

τολήν τινα ἐσφραγισμένην, ἰδοὺ τὸ χρέος σου· ἐάν μὲ συμβῆ κανὲν δυστύχημα, ἀνάγνωθι τὸ γραμματίον τούτο, καὶ ἐκτέλεσον παρακαλῶ ὅ, τι σοῦ ζητῶ.

— Πάγει καλῶς.

— Ἄνεδέχθητε νὰ φροντίσῃτε διὰ τὰ ὄπλα, νομίζω;

— Ναί, ἀπεκρίθη . . . ἀλλ' ἀναχωρῶν παρετήρησα ὅτι εἰς ἐκ τῶν λύκων δὲν εἶδον οὐδὲν . . . Διαβαίνοντες παίρνομεν ἐκ τοῦ Δεβίσμου ἐν ζευγος.

Ὁ Λουδοβίκος μ' ἐθεώρησε μειδιῶν, καὶ μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του· ἐνόησεν ὅτι δὲν ἤθελον νὰ φρονεῖσθαι διὰ τῶν πιστολιῶν μου.

ἔχετε ἄμαξαν; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος, ἡ πρέπει νὰ στείλω τὸν Ἰωσήφ νὰ φέρῃ μίαν;

— ἔχω τὸν δίφρον μου, εἶπεν ὁ βαρόνος, καὶ ὀλίγον στενοχωρούμενοι δυνάμεθα νὰ καθήσωμεν καὶ οἱ τρεῖς. Πρὸς δὲ τούτοις εἶμεθα ὀλίγον ὀπίσω, καὶ μὲ τοὺς ἵππους μου δυνάμεθα νὰ πᾶμεν ταχύτερον ἢ δι' ἁμάξης δημοσίας.

— ἄγωμεν, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος.

Κατέβημεν, παρὰ δὲ τὴν θύραν ὁ Ἰωσήφ μᾶς ἐπερίμενον.

Νὰ συνοδεύσω τὸν Κύριον; ἠρώτησεν.

— Ὅχι Ἰωσήφ, ἀπακρίθη ὁ Λουδοβίκος, δὲν εἶναι ἀνάγκη.

Ἐπειτα δὲ μένων ὀλίγον ὀπίσω, — ἰδοὺ φίλε μου, τῷ εἶπεν, θέτων ἐντὸς τῆς χειρός του στήλην ἐκ χρυσοῦν νομισμάτων, καὶ ἐάν ποτε εἰς τὴν δυσθυμίαν μου σὲ ἐπέπληξα συγχώρησόν με.

— Ὡ! κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ, δακρύων, τί σημαίνει τούτο;

— Σιωπῆ! εἶπεν ὁ Λουδοβίκος.

Καὶ πηδήσας εἰς τὴν ἄμαξαν, ἐτέθη μεταξὺ τῶν δύο μας.

Ἦτο καλὸς ὑπηρετῆς, εἶπε ῥίπτων τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἰωσήφ, καὶ ἐάν δύνασθε νὰ τῷ γείνητε χρήσιμος κατὰ τι, θέλω εἶμαι εὐγνώμων.

— Μήπως τὸν ἀποπέμψεις; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος.

— Ὅχι, εἶπε μειδιῶν ὁ Λουδοβίκος, τὸν ἐγκαταλείπω.

Ἐστάθημεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Δεβίσμου, ἵνα λάβωμεν ἐν ζευγος πιστολιῶν, πυριτιδα, καὶ σφαίρας, ἔπειτα δὲ ἀνεχωρήσαμεν, καλπαζόντων τῶν ἵππων. (Ἔπεται συνέχεια).

Ο ΜΟΛΙΕΡΟΣ.

« Πᾶς ἄνθρωπος ἠξέυρων ν' ἀναγινώσκῃ λέγει ὁ Σαιντ-Βεύς (Saint-Beuve) εἶναι ἀναγνώστης τοῦ Μολιέρου· ἐν γένει δὲ κατὰ τοὺς Γάλλους ὁ Μολιέρους ἐστὶν ὁ μέγιστος τῶν ποτὲ ὑπαρχάντων κωμωδοποιῶν ἐν τῷ κόσμῳ· ἡμεῖς δὲ ἐπέχοντες τὴν περὶ τούτου γνώμην ἡμῶν, ἀρκούμεθα νὰ εἰπώμεν περὶ τοῦ ποιητοῦ τοῦ Μισανθρώπου, τοῦ Ταρτούφου κ. λ. ὀλίγα τινά, ὧν τὰ πλείστα εἰσὶν ἐτι ἀγνωστα. Οὕτω παραδείγματος χάριν, πολλοὶ φανταζονται ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον ὅτι ἐγεννήθη ὑπὸ τοὺς σῦλους τῶν ἀγορῶν· ἀλλὰ τούτο εἶναι μέγα λάθος· πολυμα-

θεῖς ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι ἐγεννήθη τὴν 15. Ἰανουαρίου 1622, ἐν τινι οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ὀνορίου, Ἰὼς ὧν θαλαμηπόλου καὶ θαλαμοσόλου (tapissier) τοῦ βασιλέως τὸ ἐπάγγελμα, ὁ Ἰωάννης Βαπτιστῆς Ποκελίνος, ὁ ἐπικαλούμενος Μολιέρως, ἔμμελε νὰ δι-αδεύῃ τὸν πατέρα του· ἀλλὰ παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς πρὸς τὸ θέατρον ἀκαθέκτου κλίσεώς του, καὶ βοη-θούμενος ὑπὸ τοῦ πάππου του, ὁ Μολιέρως ἔλαβε τὴν ἄδειαν τῆς ν' ἀφήσῃ τὴν σφύραν καὶ νὰ λάβῃ τὸν κλάμπον· ἔκαμε καλὰς σπουδὰς εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Κλερμόντης, ἀπεδείχθη ἔπειτα εἰς ἕκ τῶν καλ-λίστων μαθητῶν τοῦ περιφήμου φιλοσόφου Γασσένδη, καὶ ἔλαβε τὸ δίπλωμα δικηγόρου ἐν Αὐρηλία.

Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ συγγράψῃ, καὶ πεπειθὼς ἦδη ὅτι ἠδύνατο νὰ συγγράψῃ, ἠθέλησε νὰ μνηθῇ εἰς τὰ τοῦ ἀνθρώπου βίου, γενόμενος ἀρχηγὸς νομά-δος τινὸς κωμικῆς συνουδίας. — Ἐνταῦθα ὁ Ἰωάννης Βαπτιστῆς Ποκελίνος, ἀποκηρυχθεὶς ὑπὸ τῆς οἰκο-γενείας του, καὶ φέρων τὴν κατάρτην αὐτῆς, ἀπεφά-σισε ν' ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του, καὶ ἐγένετο ἀπλῶς Μολιέρως.

Τὰ πρῶτον δραματικὸν δοκίμιον τοῦ Μολιέρου ὑπῆρξε τραγωδία ἐπιγραφομένη ἢ Θεοδαίη, — τῆς ὑποίας δὲν σώζεται πλέον οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος, ὡς καὶ τινῶν Ἰταλικῶν ἀπομιμήσεων, οἷον τοῦ Ἑρωτολήπτου Ἰατροῦ, τῶν Τριῶν ἀντιλήλων

Διδασκῶρων, καὶ τοῦ Διδασκάλου. Ἡ τραγωδία τοῦ Μολιέρου πολλὰ ὀλίγον κηδοκίμησε, καὶ διὰ τοῦτο ταχέως ἔπαυσε τοῦ νὰ βαδίξῃ εἰς τὰ ἔχνη τοῦ Κορνηλλίου· ἀλλὰ τὰ κωμικὰ δοκίμιά του ἔτυχον ἀρίστης ὑποδοχῆς. Ἀφωσιώθη λοιπὸν ὀλοκλήρως εἰς τὸ εἶδος τὸ ὁποῖον μαστίζει τὰ ἔχνη τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ γέλωτος. Τὸ πρῶτον κανονικὸν δρᾶμά του ὑπῆρξεν ὁ ἀσυλλόγιστος, παρασταθὲν ἐν Λουγδούνῳ ἐν ἔτει 1653. Ἐκ Λουγδούνου ὁ Μολιέρως ἀνεχώρησεν εἰς τὰς πόλεις τῆς διοικήσεως τοῦ Λαγκεδόκου, ὅπου εὔρε τὸν πρίγκηπα δὲ Κόντην, παλαιὸν συμμαθη-τῆν του· ὁ πρίγκηψ οὗτος ἦτο νοήμων καὶ τὴν κρί-σιν εἶχεν ὀξείαν· διείδε λοιπὸν τὸν μέλλοντα κλυτο-τέχνην ἐν τῷ περιφεύοντι κωμωδῶ, καὶ ἐπροστά-τευσεν αὐτὸν ἀριδῆλως.

Ὁ Μολιέρως παρέστησεν ἐπὶ πικρούσι αὐτοῦ τὸ Ἑρωτικὸν Πεῖσμα, καὶ τὰς Κομψομορφίας Κυ-ρατοῦσας. Μετὰ τινὰ ἔτη ὁ πρίγκηψ Κόντης ἐπι-ρουσάσας τὸν Μολιέρου εἰς τὸν Βασιλιάδελφον (Mon- sieur) μόνον ἀδελφὸν Λουδοβίκου ΙΔ', καὶ μετ' οὗ πολὺ ὁ Μολιέρως προσεκλήθη εἰς τὴν αὐλήν, ἵνα παραστή-σῃ ἐν τινι θεάτρῳ ἰδρυθέντι κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐν τῇ αἰθρῇ τοῦ ὀπλοστασίου τοῦ πα-λαιοῦ Δούβρου.

Μετὰ τινὰς δὲ μῆνας ὁ Μολιέρως ἔλαβε τὴν ἄδει-αν τοῦ ν' ἀποκτάσθῃ εἰς Πικρισίους, ἐν τῷ θεάτρῳ

τοῦ Μικροῦ Βουρβῶνος, συμμεριζόμενος αὐτὸ μετὰ τῶν Ἰταλῶν κωμωδῶν καὶ τῆς μὲν ἐταιρείας τοῦ Μολιέρου περιστώσεως κατὰ τρίτην πέμπτην καὶ σάββατον, τῆς δὲ τῶν Ἰταλῶν κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέ-ρας τῆς ἐβδομάδος. Ἀπὸ τοῦδε ὁ Μολιέρως κατέστη κύριος τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὸν χαρακτήρα ὁ Μολιέρως ἦτο πρᾶος, ἐπεικὴς, εὐπροσήγορος καὶ ἐλευθέριος· ἐξεπαιδεύε καὶ ἡγάπα ὡς υἱὸν τοῦ κωμωδῶν τινὰ, ὅστις κατέ-λιπε μέγα ὄνομα εἰς τὰ χρονικά τοῦ Θεάτρον· οὗτος δὲ ἦν ὁ Βάρων (Baron).

Ἡμέραν τινὰ ὁ Βάρων ἔρχεται καὶ λέγει εἰς τὸν Μολιέρου ὅτι πτωχὸς τις θεατρικὸς ὑποκριτὴς τῶν ἐπαρχιῶν, ἐπιθυμῶν νὰ ἐνταμῶσῃ τὴν συνουδίαν του, παρεκάλει αὐτὸν νὰ τῷ χορηγήσῃ τὰ χρηματικὰ μέσα, — τὸ ὄνομά του; εἶπεν ὁ Μολιέρως. — Μον-δύργης εἶπεν ὁ Βάρων. — Ἄ!.. τὸν γνωρίζω πολὺ καλὰ, εἶναι ἐκ τῶν ἀρχαίων συνεταίρων μου τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Καὶ πῶς φρονεῖς; ὅτι πρέπει νὰ τῷ δώσω διὰ νὰ τὸν εὐχαρισῆτω, φίλε μου; — Νομίζω... ὅτι τέσσαρες πιστόλαι ἀκοῦσιν, ἀπε-κρίθη ὁ Βάρων. — Λοιπὸν δώσατέ του τέσσαρας πι-σόλας δι' ἐμὲ, καὶ ἰδοὺ ἄλλας εἴκοσι τὰς ὁποίας θέ-λετε τῷ δώσει ἐκ μέρους σας, ἐπανέλαβεν ὁ Μολιέρως.

Τὸ τελευταῖον δραματικὸν ποίημα τοῦ Μολιέρου εἶναι ὁ Κατὰ φαντασίαν ἀσθερῆς· ἔπασχε πολὺ πρό τινων μνηῶν, καὶ εἰς τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ Ἀσθεροῦς, ἡ σύζυγός του καὶ ὁ Βάρων τὸν ἐσυμβούλευσαν νὰ μὴ λάβῃ μέρος.

« Πῶς θέλετε νὰ κάμω; ἀπεκρίθη, ὑπάρχουσι πεντήκοντα ἐργάται μου αἵτινες δὲν ἔχουσιν ἄλλο ἢ τὸ ἡμερομισθίον των διὰ νὰ ζῶσι· τί λοιπὸν θὰ γεί-νωσιν ἐὰν δὲν παραστήσωμεν; Ἦθελε μὲ τύπτει ἡ συνείδησις ὅτι τοὺς ἐσέρησα μίαν ἡμέραν τοῦ ἐπι-ουσίου ἄρτου των. »

Ἀνέβη λοιπὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς· ἀλλὰ προφέντος αὐτοῦ τὴν λέξιν *juro* (ὀμνῶ) εἰς τὴν γελοιῶδη χειροτονίαν τοῦ Κατὰ φαντασίαν ἀσθεροῦς, τῷ ἦλθε σπασμὸς, τὸν ὁποῖον ἠθέλησε νὰ κρύψῃ καγγά-ζων καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τὸν ἔφεραν εἰς τὴν οἰκίαν του. — Τὴν δὲ 17 Φεβρουαρίου 1673, παρέδωκε τὸ πνεῦμα, αἵματι περιβύρτος, εἰς τὰς ἀγκάλας δύο ἀδελφῶν τοῦ ἐλεύου.

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

Κ'. Τὸ Ἀντιλήριον (The Tap)

Ποτὲ, οὐδέποτε ἐφάνη ὁ Βώβ· Ἀντέρνας τσοῦ-τον προθύμως ἐνησχολημένος εἰς ὑπόθεσιν μὴ ἐν-διχφέρουσαν αὐτόν. Οἱ βιβδισμοὶ οὗς ἐνέτριψεν αὐ-τῷ ὁ κλοκαῖχος καπετάν Ὀχράνης ἐφάνετο ὅτι εἶχον ἐμπούσει αὐτῷ ἕκτακτον δραστηριότητα, καὶ ὅτι ὁ Σάλιαγκας ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς ἐπιχειρή-

σεώς του εἰς τὴν Πίπαρ καὶ τὴν Κούπαρ ὁ Βώ-βης ἐργάζετο χερσὶ τε ποσὶ τε, ἐκκαθαίρων τὸ πλήρες ἐρειπίων ἀντλητήριον, διὰ νὰ ὑποχρεώσῃ ἔλεγε τὸν ἀγαπημένο του φίλον τὸν Μιχαλιῶ.

Ἄλλ' ὁ ἀγαπημένος του φίλος ὁ Μιχαλιῶς δὲν ἐφάνετο πλήρως εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὸν διὰ τὸν ζῆλόν του. Εἶχεν ἀδιακόπως τοὺς ἀγκῶνας ἐστη-ριγμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τὴν κεφαλὴν του μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του· τὸ πρῆσμά του εἶχεν ἐξογκωθῆ, καὶ ἐφάνετο ὑπόλευκον, καὶ μὲ ἐρυθρὰς φλέβας, ὑπὸ τοὺς βεδρεγμένους πλοκάμους τῆς πυ-κνῆς καὶ πυρρᾶς κόμης του.

Ὁ Βώβης διακόπτων ἐνίστε τὴν ἐργασίαν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβοηθεῖτο ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἀνεσίων, κακοῦργων τὴν ὄψιν, ἤρχετο καὶ ἐκάθητο πλησίον τοῦ Μιχαλιῶ.

— Πιὲ λιγάκι, πλληκαῖοι μου, τῷ ἔλεγεν, ἀλλὰ μὴν πιῆς πολὺ· ὄντας μεθᾶ κάνεις, βγάξει φωναῖς μὰ δὲν κάνει δουλειά... Σ' ἔδα μερικαῖς φοραῖς νὰ τῆς καταβάξῃς καλαῖς, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ γεφύρι τῆς Ἀόντρος, μὰ ἀπόψε ἔχεις νὰ κάμῃς μ' ἕνα φοβερὸ σκυλί... Κατ' εὐτυχίαν, φίλε μου, καλό μου παιδί Μιχαλιῶ, ὁ Τουρνοδούλλης εἶναι ἑθῶ-δι ποῦ χτυπᾷ στὰ τυφλά, καὶ τὸν ἄφησες καὶ σ' ἐπῆρε στὸ κροτάφι γιὰ τί ἦσουν πολὺ πιωμένοι.

— Ὁ Θωμᾶς δὲν ἔαθη, ἀπεκρίθη ὁ Μιχαλιῶς, ἐκφράζων ἀκουσίως τὴν εὐχὴν του. — Εἶναι φο-θηταιάρης!

— Τῶντι φοθηταιάρης, Μιχαλιῶ μου, ἀλλὰ θὲ νάρθη... Νὰ μὲ πῆρ' ὁ διάολος· ἂν δὲν πᾶ' νὰ τὸν φέρω! γιὰ τί θέλω τὸ καλό σου, παιδί μου Μιχαλιῶ.

Ἄν ἐβλεπέ τις τὸν Βώβην ἐν τῷ ἐνεφύσῃ τοὺς λό-γους του χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸ οὖς τοῦ Μιχαλιῶ, ἦθελε κάμει ἐν βῆμα ὀπίσω ὑπὸ ἀηδίας καὶ τρό-μου. Ὁ ἰδρὸς διεφάνετο ὑπὸ τὰς σκληρὰς καὶ βρα-χεῖας τρίχας τῆς κεφαλῆς του· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροδύλον εἰς τρόπον φιλύποτον ὀπισθεν τῶν ἐπιπικρεμμένων τριχῶν τῶν ὀφρύων του· πε-ριοδικὸς τις σπασμὸς ἐτάραττε τοὺς μῦς τοῦ προ-σώπου του, καὶ εἰς ἐκτέραν γωνίαν τοῦ στόμα-τός του, ὑπῆρχε πομφόλυξ ἀπρῶ, τὸν ὁποῖον ἀ-πεσπύγγιζεν ἀπαύστως, καὶ ὅστις ἀπαύστως ἀνε-φύετο.

Τὸ δὲ σύνολον τῆς ὄψεώς του ἐξέφραζε σφοδρῶς καὶ ἀηδῶς τὸ ἔμφυτον τῆς θηριώδους ὠμότητός του, ἀνάδρου τε καὶ τρομερᾶς ἐν ταύτῳ τὸ προ-σωπεῖον τῆς ἀγαθότητος τὸ ὁποῖον ἐφόρει ἐνίστε ἐν τῇ χαρᾷ τῆς εὐχριστουμένης ἀπληστίας του, ἢ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐξάπατῆν, διετρίσθη βιαίως καὶ ἐξέθετε γυμνὸν τὸν τρομερὸν χαρακτήρα τοῦ προσώπου ἐκείνου, ὅπου ὄλαι αἱ κακὴ ὀρέξεις, αἱ δυνάμειν νὰ ἐξυφραδῶσιν τὴν ἀνθρώπινην καρ-δίαν, εἶχον ἀφήσει κληροδοτικῶς τὸ σίγμα των.

Ἄν ἦτο ὁ Στανᾶς, διότι ὁ Στανᾶς εἶναι ὁ θά-βηλος, διατηρῶν ἀγρίαν τινὰ μεγαλοπρέπειαν ἐκ τοῦ πεπτωκότος μεγαλείου του ἦτο δαίμων ἄ-

γνωστος, άγενής, άποτρόπαιος, βδελυρός από κεφαλής μέχρι ποδών, δαίμων ούχι ούρανόθεν πεπτωκώς αλλά γεννηθείς εκ των σπλαγχων αυτού του Άδου . . .

Άπό δύο ώρων έννοχολεϊτο άνενδύτως εις τὸ νὰ ἐξάψη τὸ λιμνάζων αἶμα τοῦ Μιχαλιῶ, ἐμφυσῶν αὐτῷ πνεῦμα ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως, διδάσκων, γλευάζων καὶ παρακαλῶν ἀλληλοδιαδόχως, διότι ἀπὸ δύο ἤδη ὡρων, μίσος λυσσῶδες ἔβραζεν ἐντὸς αὐτοῦ κατὰ τοῦ Θωμᾶ Τουρνοβούλλη, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ προσβάλῃ τὸν Θωμᾶν κατὰ πρόσωπον τὸν ἐφοβεῖτο. Καὶ τίς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ φόβος ἐπαυξάνει τὴν χολήν.

Ὁσάκις ἄφινε τὸν ἥρωά του τὸν Μιχαλιῶ ἐπὶ ἐν λεπτόν, έννοχολεϊτο εις τὸ νὰ παρασκευάσῃ τὸ ἀντλητήριον, ἢ ἂν θέλετε ἐπὶ τὸ Ἄγγλικώτερον τὴν τάπα (the tap), τὴν ὁποίαν ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, ἐξελέξατο ὡς μέρος καταλληλότατον διὰ τὴν προαναγγελθεῖσαν πάλιν. Ἡ τάπα ἦτο εὐρύχωρος, καὶ τὸ ἔδαφος αὐτῆς ἰσόπεδον, καὶ ὁ καλύπτων αὐτὸ κοινοῦτος μηδενίζων τὰς τυχαίας πτώσεις τῆς πάλης, ἤθελε παρατείνει αὐτὴν, καὶ ἐπιφέρει ὡς ἀποτέλεσμα σχεδὸν βέβαιον, αἱματηρὰν καταστροφὴν. Ὡ! τί ἀγρία χαρὰ ἔλαμπεν ὑπὸ τὰς ὄφρες τοῦ Βώθῃ, ἐν ᾧ διέγραφε τὴν θέσιν τῶν ἀντιπάλων! Πόσον εὐφραίνετο ἡ ψυχὴ του εις τὰς αἱματηρὰς εἰκόνας τὰς ὁποίας ἔδωλεπεν ἡ ἐξημμένη φαντασία του! τὴν στιγμήν ταύτην διὰ νὰ τὸν κάμῃ τις νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἔργου του, ἐχρειάζετο νὰ ἔχῃ τοὺς βραχίονας γίγαντος, ἢ κάλλιον εἶπεῖν νὰ τῷ προσφέρῃ ὡς δέλεαρ ὀλίγας λίρας στερλίνας, διότι ὁ Βώθῃ, καὶ εις τὴν μεγίστην παραφορὰν τῆς ὀργῆς του, εἶχε τὸ ἀσθενές, ἀπαλὸν, καὶ λιαν εὐτρωτον μέρος του ἢ ἀπερίοριστος φιλαργυρία του δὲν ἐκοιμᾶτο ποτὲ εἰμὴ μὲ τὸν ἕνα ὀφθαλμόν.

Ὁ Σάλιαγκας ἐνδουθεῖς πάλιν τὴν συνήθη ἐνδυμασίαν, καὶ φέρων τὰ ἀρχοντικά του τὰ ρούχα ἐν φακέλλῳ, ἦλθε καὶ ἐκάθισε πλησίον τῆς Μαργαρώς ὁ Βώθῃς ἐβρίφη πρὸς αὐτὸν βλέμμα λαθραῖον καὶ πληρὲς μνησικακίας, καὶ ἠγέρθη χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν νὰ βοηθήσῃ εις τὴν ἐκκάθαρσιν τῆς τάπας.

— Ὡ! Ἐ! ἀνεβόησεν ὁ Σάλιαγκας, ὅλοι κοιμῶνται ἐδῶ; . . ἡ ώραία μου ἡ Μαργαρώ οὐδὲ καλοσπέρα δέ μου λέγει: ὁ γαμβρός μου ὁ Μιχαλιῶς μοιάζει σὰν ἕνα βῶδι . . . ποῦ τὸ φέρανε ἄστὸ κασαπεῖδ, καὶ αὐτὸς ὁ παλαιο-Βώθῃς ὑποκριτής, μὲ βλέπει καὶ φεύγει . . . ἂμ' ἡ Λοῦ; . . . ποῦ τὸ διάλογο εἶν' ἡ Λοῦ; χρυσῆ μου Μαργαρώ;

Ἡ Λοῦ ἐκείτο χαμαὶ περιδεσβεργιμένη μὲ ζῦθον καὶ οἶνοπνεύματα, ἢ δὲ Μαργαρώ χωρὶς ν' ἀνοιξῇ τὸ στόμα της, ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου πρὸς τὴν γωνίαν ὅπου ἦτο ἐξαπλωμένος τὸ ταλαίπωρον κοράσιον.

— Μιχαλιῶ, εἶπεν ὁ Σάλιαγκας, εἶς ἕνας παλιάνθρωπος ν' ἀφίνης εἶσι τῇ γυναϊκά σου . . . τί ἤθελε μαθῆς ἢ καυμένη ἡ Λοῦ; τί ἄλλο παρὰ λί-

γη ζινέβρα γὰ νὰ γένηται δυνατὰ ἄν ἐσένα καὶ σὰν ἐμένα.

Περιῆλθε τὴν τράπεζαν καὶ ἐπλησίασεν εις τὸ μεθυσμένον πτώμα τῆς ἀδελφῆς του.

— Κακόμοιρη Λοῦ! εἶπε καίει σὰ φωτιά! θὰ πνιγῇ εἶσι μὲ τὸ κεφάλι κάτω . . . Λοῦ! Λοῦ! τὴν ἐκίνησε καὶ ἡ μικρὰ κόρη ἐγερεῖσα κατὰ τὸ ἦμισυ, ἔπεσε πάλιν βαρέως.

— Λοῦ! Λοῦ! ἐπανελάθεν ὁ Σάλιαγκας προσπαθὼν νὰ τὴν ἐγείρῃ ἢ δὲ Λοῦ θέτουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους της.

— Ὁφ! Ὁφ! εἶπε μὲ φωνὴν βραγχώδη, — ἔχω φωτιά ἐδῶ μέσα . . . φωτιά . . .

— Τὸ ποτήρι σου, Μαργαρώ! ἐφώναζεν ὁ Σάλιαγκας.

Ἡ Μαργαρώ προσήνεγκε τὸ ποτήριον πληρὲς ῥόμι εις τὸν Σάλιαγκαν, καὶ οὗτος ἐπλησίασεν αὐτὸ εις τὰ χεῖλη τῆς ἀδελφῆς του, ἥτις τὸ ἀπεβρόφησε διὰ μιᾶς.

Ἡνέφξε τότε τοὺς ὀφθαλμούς, ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ γελά.

— Καπνὸ θέλω! εἶπε. — τί ώραία ποῦ κοιμήθηκα! . . . Ποιὸς ἀγαπᾷ νὰ χορέψῃ μαζί μου;

Τὸ ποτὸν ἐνάγκωσεν ἐπὶ μίαν στιγμήν τὴν ὀδύνην της, καὶ τὸ ταλαίπωρον κοράσιον ἐνόμισεν αὐτὴν τεθεραπευμένην.

Ἡθέλησε νὰ σύρῃ μεθ' ἑαυτῆς τὸν Μιχαλιῶν, ὅστις τὴν ἀπέκρουσε γογγύζων ἐφορτώθηκεν ἔπειτα τὴν ώραίαν Μαργαρών, ἥτις τῷ ὄντι ἠδύνατο νὰ τῇ χραιομέυση ὡς καθαλιέρος, καὶ τέλος ὑπήγε νὰ χορευθῇ μόνῃ εις τὴν γωνίαν της.

— Ἀκουσε παιδί μου Μιχαλιῶ, εἶπεν ὁ Βώθῃς, ἔλθων καὶ καθίσας πλησίον τοῦ ἐκφορτωτοῦ, — ἀκούω φωνοῖς ἄστὸ δρόμο ἐκεῖνοι εἶναι!

Ὁ Μιχαλιῶς ἀνωρθώθη καὶ ἐφαίνοτο ἀκροώμενος μετὰ προσοχῆς τὸ ἠλίθιον βλέμμα του κατέπεσεν ὡς δι' αὐτομάτου κινήματος αἰφνιδίου τρόμου.

— Νά τους! νά τους! ἀνεβόησεν ὁ Σάλιαγκας. — Μιχαλιῶ, σήκω γὰ τὸ Θεό! Σήκω ἄσὰ λεβέντης! φοβᾶσαι, ἔ; . . . Μαργαρώ, δὲν φαίνεται πῶς φοβᾶται;

— Ὁχι Σάλιαγκα, ὄχι, δὲν φοβᾶται . . . ὁ Μιχαλιῶς εἶναι ἥρωας . . . δὲν εἶναι εἶσι Μιχαλιῶς; εἶπεν ὁ Βώθῃς ἐρωτῶν μετ' ἀπληστίας τὸ ἐντρομον βλέμμα τοῦ ἐκφορτωτοῦ.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος! τρέμει σὰν τὸ φύλλο! ὑπετονθόρυσε, — καὶ ἔμωσ ὁ μασκορᾶς ὁ Θωμᾶς πρέπει νὰ πάρῃ τὸ λογαρεῖσμά του! . . . Ἄχ! Ἐγκράτεια! Ἐγκράτεια!

Καὶ ταῦτα λέγων ἔτριζε τοὺς ὀδόντας καὶ συνέσφιγγε σπασμωδῶς τὴν πυγμὴν.

— Καλὴ μου Κυρὰ Μάγισσα, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἔβαλες νὰ ζεστάνῃς ἐκεῖνο ποῦ σοῦπα.

— Ἐβαλα ἕνα μέτρο ῥόμι, κυρ Βώθῃ, δύο μέτρα ζινέβρα, πενήντα δράμια γαλλικὸ βρακί, μισὴ οὐγγιὰ κανέλλα, καὶ ἕνα ποτήρι σέβρη.

— Πάγει καλὰ, κυρὰ μου . . . εἶναι ζεστό;

— Βράζει, Κυρ Βώθῃ . . . πᾶ νὰ σὰς τὸ φέρω.

Ἡ Μάγισσα ἐγενεῖν ἄφαντος διὰ μίαν στιγμήν, καὶ ἐπανῆλθε σχεδὸν πάραυτα κρατούσα γαθάθαν ἀτμίζουσαν, τῆς ὁποίας ὁ δριμύς ἀτμός τὴν ἔκαμνε νὰ βήχῃ καθ' ὁδόν.

— Ἐλα, Μιχαλιῶ! ἕνα ποτήρι γρόγο, παιδί μου! ἀνεβόησεν ὁ Βώθῃς μετ' ἀγαλλιάσεως . . . αὐτὸ θὰ σοῦ δώσῃ θάρρος, παιδί μου . . . Δὲ σοῦ λείπει τὸ ζέρω, μαθῆς! — μὰ τὸ πολὺ δὲ βλάπτει.

Ὁ Βώθῃς ἐκέρασεν ἐκ περιτροπῆς τὸ ζέον ποτὸν ὁ Μιχαλιῶς ἐπὶ τὸ ποτήριόν του διὰ μιᾶς ἡ Μαργαρώ ἔκαμνε τὸ αὐτὸ, ὁ δὲ Σάλιαγκας διαστρέφον τὸ πρόσωπον, ἀπέβριψε τὸ νέον τοῦτο πόντζι, κηρύττων ὅτι ἦτο συγαμερό!

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, ὅτι δὲν εἶναι ἀρετὰ δυνατό.

— Ἀκόμη ἕνα ποτήρι, Μιχαλιῶ! ἐπανελάθεν ὁ Βώθῃς.

Ὁ Μιχαλιῶς ἐπιεν ἀκόμη ἐν πρὶν δ' εἶτι τελειώσῃ, σποδρὸν λάκτισμα ἠνέφξε τὴν θύραν!

— Δὲν σὰς ἔλεγα πῶς εἶναι ἐκεῖνοι; ἀνεβόησεν ἡ Σάλιαγκας. Νά τους! τώρα θ' ἀρχίσῃ ἡ διασκέδασι! Ἡ διασκέδασι, Ζήτω ἡ διασκέδασι! ἐβίβα!!!

Καὶ ταῦτα λέγων ἠγέρθη, ὁ δὲ Βώθῃς ἐγέμισε καὶ τρίτον ποτήριον διὰ τὸν Μιχαλιῶν, ὅστις ἐν τῇ παραχῇ αὐτοῦ τὸ ἀπεβρόφησε μέχρις ἐσχάτης σταγόνης . . .

Ὁ Βώθῃς τὸν ἐθεώρησε κατὰ πρόσωπον, καὶ εἶδε τὸ ἀδρανὲς πρόσωπόν του ἐμψυχούμενον ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Τὰ βλέφαρά του ἐκινουόντο, καὶ αἱ φλέβες τοῦ μετώπου του ἐξωγχοῦντο.

Ὁπερ βλέπων ὁ Βώθῃς, ἤρπασε τὴν εἶτι κατὰ τὸ ἦμισυ πλήρη γαθάθαν, καὶ τὴν ἐσύντριψεν ἐπὶ τοῦ ἔδαφους.

— Τοῦ φθάνει πιά αὐτουνοῦ, καὶ δὲν πρέπει νὰ πῆ καὶ ὁ Τουρνοβούλλης!

Ἐν τούτοις ὁ Σάλιαγκας ἐβρίφη ἵνα πλησιάσῃ τοὺς νεφελύδας. Ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ Θωμᾶς Τουρνοβούλλης, ὁ Κονδρὸσάρλης, ὁ Μίτζος, καὶ δύο ἢ τρεῖς ἄλλοι ἐκ τῶν νυκτερινῶν ναυτῶν τοῦ ἀγαθοῦ καπιτάν Παδδῆ.

Ἄπαντες ἦσαν μεθυσμένοι· μόνος δὲ ὁ Τουρνοβούλλης ἦτο ὀλίγον πλέον τῶν ἄλλων. Εἰσῆλθον ἄδοντες, καὶ αἱ κατάραι αὐτῶν ἔπεσαν βραγδαίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Μάγισσας, ἐν εἶδη ἀσπασμοῦ παρεχωρήθη δὲ καὶ εις αὐτοὺς θέσις περίξ τραπέζης τινός.

— Εἶμαι ἐδῶ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Σάλιαγκας, μὲ τὴν γυναϊκά μου τὴν Μαργαρώ, χαροῦμενοι σύντροφοί μου, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς φιλέψω, διότι ὁ Μιχαλιῶς εἶναι γαμπρός μου, καὶ πίνει μαζί μου. . . Ὁ ἀρχίσωμε τὸ χορὸ;

— Ἄ! ὁ Μιχαλιῶς εἶναι γαμπρός σου; εἶπεν ὁ Τουρνοβούλλης, ἐγὼ νὰ σὺν ζεπαστρέψω.

Ὁ Βώθῃς ἀκολουθήσας σιγανὰ τὸν Σάλιαγκαν, ὑπῆγε καὶ ἔλαβετο τῆς χειρὸς τοῦ Θωμᾶ Τουρνοβούλλης.

— Ἐλα, ἔλα, φίλε Θωμᾶ! ὁ Μιχαλιῶς εἶναι καλὸ παιδί καὶ θὰ γείνη σύντροφός μας. . . Δὲν μποροῦμε νὰ σὰς τὰ σιάξωμε;

— Ὁ Θωμᾶς καίτοι μεθυσμένος ἐθεώρησε τὸν Βώθῃν μὲ βλέμμα φιλόποπτον.

— Ἐπειδὴ ἀνακατόνεσαι καὶ σὺ, εἶπε βαρυφώνως, θὰ σπάσῃ κανένα κεφάλι. . . ἴσως καὶ δύο. . . . Τί μου θέλεις; — Θέλω νὰ σὰς εἰρηνέψω καὶ τοὺς δύο σας, παλαγιέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Βώθῃς ἐμβάλλων εις τὴν φωνὴν του νέαν δόσιν μέλιτος.

— Νὰ μὰς εἰρηνέψῃς. . . Ὁχι νὰ μὴ μὰς διαβολέψῃς. . . Φύγ' ἀπ' ἐδῶ!

Ὁ Βώθῃς ἐπέστρεψε πάλιν εις τὸν Μιχαλιῶν. . . ὅστις δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτός. Ὁ ῥωμαλέος κορμός του ἀνωρθώθη, καὶ φλῆξ ἀγρία ἐνυπῆρχεν εις τὸ βλέμμα του! Τὸ καταχθόνιον γρόγον τοῦ Βώθῃ ἔκαμνε τὰς ἐνεργείας του.

— Φίλε μου, εἶπεν οὗτος, ὁ διαβολεμένος ὁ Θωμᾶς δὲ θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε.

— Ποιὸς Θωμᾶς; εἶπεν ὁ Μιχαλιῶς, τεῦ ὁποίου ὁ χονδρὸς ἐγκέφαλος ἐταράττετο, καθ' ὅσον τὸ αἷμά του ἐθερμαίνετο.

Ὁ Βώθῃς ἐπίεσε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ πῆγμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπεράνω τοῦ ὠτός.

— Ἐκεῖνος ποῦ σοῦκαμε τοῦτο! ὑπετονθόρυσεν ὁ κατεργάρης ἐκεῖνος ὁ Θωμᾶς ὁ Τουρνοβούλλης.

Ἀκούων τὸ ὄνομα νοῦτο, ὁ Μιχαλιῶς ἐσκίρτησε σπασμωδῶς καὶ ἐκατέβασε γρονθιὰν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἥτις ἔκαμνε τὰ ποτήρια καὶ τὰς λαγήνους νὰ πηδῆσωσι.

— Πεῦ εἶναι; ποῦ εἶναι; ἀνεβόησεν.

— Ἄ! θὰ τὸν σκοτώσω αὐτὴν τὴν φορὰν.

— Ἄπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί! εἶπεν ὁ Βώθῃς.

Ὁ Σάλιαγκας ἐκρότει τὰς χεῖρας, κηρύττων διὰ παντός τόνου τῆς φωνῆς ὅτι ὁ χορὸς ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ, καὶ δὲν ἠπατάτο. Ὁ Τουρνοβούλλης ἀκούσας τὴν ἀπειλήν τοῦ Μιχαλιῶ, ἠγέρθη καὶ τὸν προσεκάλεσε διὰ τοῦ ὀνόματός του. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐτέθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων τοῦ μὲν Τουρνοβούλλης βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ Κονδρὸσάρλη, τοῦ δὲ Μιχαλιῶ βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ Βαβ-Λαντέρνα. Ὁ δὲ Σάλιαγκας καὶ ὁ Μίτζος ἐκράτουν, ὁ μὲν ἐγγύμα ἐλελιφάσκου μετὰ οἶνοπνεύματος, ὁ δὲ ἐκράτει παχύμορον (1) διὰ τοὺς μώλωπας.

Τὰ δύο ταῦτα φάρμακα ἦσαν ἐκ τοῦ φαρμακοποιείου τῆς Μάγισσας, τῆς ὁποίας τὸ σπήλαιον ἐχρησίμευε συνεχῶς εις τονούτευ εἶδους διασκεδάσεις.

Οἱ δύο ἀθληταὶ ἤρχισαν νὰ μετρῶσιν ἀλλήλους διὰ τοῦ βλέμματος ἐν ᾧ ὁ Βώθῃς καὶ ὁ Σάργης συνεζήτουν τοὺς ὄρους τῆς πάλης τὴν στιγμήν ταύτην ἠκούσθη ἐλαφρὸν κρούσμα εις τὴν ἐξωτερικὴν θύραν.

— Νὰ μὴν ἀνοιξῆς, Μάγισσα! ἐφώναζεν ὁ Μίτζος, εἰ δὲ μὴ σὲ πνίγω εἶναι οἱ πολισμένιδες.

Ἡ κάπηλος ὑπῆγε καὶ προσήρμωσε τὸ οὖς της

(1) Πομμάδα.

— Ἐμπρός παιδιά! εἶπεν ὁ Βουρκιστής.

— Ἐμπρός ἐπανελάθον οἱ δύο συμβουλοί.

Ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Μιχαλιῶς, λυσσῶντες ὑπ' ὀδύνης, συνεκρούσθησαν ἐκ νέου τρίζοντες τοὺς ὀδόντας. Ἡ προσβολὴ αὕτη ὑπῆρξε βραχεῖα, διότι ὁ Δεσπότης, πρὸς ἐπαύξεισιν ὀμότητος, δὲν ἀφῆκε τὸ λεπτόν νὰ παρέλθῃ ὀλόκληρον· ἀλλὰ καὶ οὕτω διήρκεσαν ὑπὲρ τὸ δέον, ἐπειδὴ ὅτε ἐχωρίσθησαν οἱ μαχηταὶ ἦσαν φρικώδεις καὶ μορμωροποὶ τὴν ὄψιν.

Ὁ Μιχαλιῶς ἀρπάσας διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπον τοῦ Θωμᾶ, ἀπίσχισε μὲ τοὺς ὀνυχᾶς του τὸ τοῦ κρανίου του δέρμα, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἤδη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του ὡς αἱματοβαφῆς πέπλος! ὁ δὲ Θωμᾶς κατέβασεν εἰς τοῦ Μιχαλιῶν τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν γροινιᾶν *σμερδαλέαν*, καὶ τὸ ἐξοίδημα ἐπιταχυθὲν ὑπὸ τῆς σφοδρότητος τοῦ κτυπήματος ἐσχηματίσθη πέραυτα.

— Τοὺς ἐπλυναν μὲ τραυματοβάλαμνον.

— Ἐχασα τὸ φῶς μου! ἀνεβόησεν ὠρυόμενος μετὰ βλασφημίας φρικώδους ὁ Τορνοβούλλης.

— Ἐτυφλάθηκα! ὠλόλυζεν ὁ Μιχαλιῶς μετὰ μανιώδους λύσσης· ὁ δὲ Σάλιαγκας περιστρεφόμενος ἐμιαούρισε, μὴ δυνάμενος ἄλλως πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἠδονὴν του.

Ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Μιχαλιῶς ἔλεγον ἀμφότεροι τὴν ἀλήθειαν!

— Ὅχι! ὄχι! ὄχι! ἐφώναζεν ὁ Σάλιαγκας.

Νὰ διασκέδασι ποῦ δὲν εἶδε ποτὲ κανεὶς ᾗς ἡ ζωὴ του μὰ τὸ θηριό! Πῶς θὰ κάμουν τώρα τὰ καλά μας τὰ παλληκάρια; Μιχαλιῶ πῶς θὰ κάμῃς γιὰ νὰ σκοτώσῃς τὸ Θωμᾶ; Θωμᾶ πῶς θὰ κάμῃς γιὰ νὰ ξεπαστρέψῃς τὸν γαμπρό μου;

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Δεσπότης, ἀλλ' ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Μιχαλιῶς ἔμειναν ἀκίνητοι.

— Βγάλετε αὐτὸ ποῦ ἔχω ἀπάνω στὸ μάτι μου! εἶπεν ὁ Μιχαλιῶς τοῦ ὁποιοῦ ἡ ὄψις, καίτοι ἀομαμάτου ὄντος αὐτοῦ, ἐξέφραζε μορμωροπὴν καὶ φρικώδη λύσσαν. — Βγάλτε μύθο, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ διαβόλου, νὰ σκοτώσω τὸ Θωμᾶ!

Δέστετέ μου αὐτὴν τὴν κορτίνα ποῦ κρέμετ' ἀπ' τὸ κούτελό μου! νὰ πάρ' ἡ ὀργὴ καὶ ὁ ἄδης! ἐφώναζε καὶ ὁ Τορνοβούλλης, θὰ τὸν κάμω τσίπουρα, θὰ τὸν κάμω ἀλεύρι, θὰ τὸν φάγω!

(Ἐπεται συνέχεια τοῦ κεφαλαίου τούτου.)

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ.

Ἡ ὑφισταμένη ἀτελεῦτητος πάλη μεταξὺ τῶν ἀλλοπαθῶν καὶ ὁμοιοπαθῶν, καὶ τὰ πρόσφατα συμβάντα τοῦ Πέι-Χῶ, δίδουσιν ἀφορμὴν σήμερον εἰς τινὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας νομίζω πολλὰ ὀλίγον γνωστάς, περὶ τῶν ἐθίμων τῆς Κίνας. Πρόκειται περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν κρίνουν καὶ ἐκτιμῶσιν οὗτοι τὴν ἰατρικὴν, καὶ ἔμαθον τὰς περι-

έργους ταύτας λεπτομερείας παρὰ τοῦ ἱατροῦ K ..., ἑνὸς ἐκ τῶν δύο ἢ τριῶν πνευματοδεσπότηων λογοφίλων τῶν Παρισίων.

Ὁ αὐτακράτωρ τῆς Κίνας, ὡς ἄλλοτε Λουδοβίκος ὁ ΙΑ', εἶχεν ἕνα φίλτατον ἱατρὸν, ὃν συμβουλεύεται ἐν πάσῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας· ἐνόσω ὁ αὐτακράτωρ ἔχει καλῶς, ἢ σχεδὸν καλῶς, ἐπιδαφιλεύει ἐπὶ τοῦ ἱατροῦ αὐτοῦ τιμὰς καὶ χρήματα· ἀμα δὲ ἡ αὐτοῦ μεγαλειότης ἀσθενήσῃ ἀπαγορευθῆ τὸν ἱατρὸν. Ποῖος λοιπὸν τὸν θεραπεύῃ τότε; θὰ μοι εἴπῃς. Ἄλλος ἱατρός, ὅστις ἔχει συμφέρον νὰ τὸν ἱατρεύσῃ, ὡς ὁ προκατόχος του εἶχε συμφέρον νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ ν' ἀσθενήσῃ. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη ἡ θέσις τοῦ ἱατροῦ τοῦ αὐτοκράτορος δὲν εἶναι εὐχάριστος εἰς τὸν τόπον τούτον.

Ἐπειτα δὲ, καὶ οἱ ταπεινοὶ αὐτοῦ συνάδελφοι τοῦ οὐρανοῦ Κράτους δὲν τυγχάνουσι σχεδὸν κρείττονας περιποιήσεως παρὰ τῶν μανδαρινῶν καὶ οὐδὲ παρὰ τῶν τῆς κατωτάτης τάξεως ἀνθρώπων εἰξεύρετε πῶς κάμνουν εἰς τὸ Πεκίνον ἵνα δύνηται τὸ κοινὸν νὰ διακρίνῃ ἐκ τοῦ τεχνοσῆμου (*enseigne*) τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς κακοὺς ἱατροὺς· ὅταν ἀποθάνῃ Κινέζος κρεμῶσι φανὸν εἰς τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς οἰκίας τοῦ ἱατροῦ ὅστις τὸν ἐθεράπευσε, καὶ ὁ ταλαίπωρος ὀπαδὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἀνάπῃ τὸν φανὸν τοῦτον τὴν νύκτα, ὅσους λοιπὸν στείλῃ στὸν ἄδην, τόσα φανάρια· ἱατρῶν δὲ τινῶν αἱ οἰκίαι εἶναι πραγματικῶς φανοστόλισται, καὶ ἤθελε νομίσαι ὅτι εἶναι αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων ἐρχόμεναι ἀνά πᾶσαν ἐσπέραν πρὸς κατηγορικῶν τῶν θημιῶν των.

Μὲ πορομοίαν συνήθειαν, οἱ Παριῖοι δὲν θὰ εἶχον ἀνάγκην τοῦ φωταερίου (*gaz*), καὶ ἡ Σμύρνη ἀπὸ τὰ χάρτινα φανάρια· καὶ οὕτως οἱ Παριῖοι καὶ ἡ Σμύρνη θὰ ἐφωτίζοντο ἂν *giorno*. Ἐν Κίνα καὶ ἄνευ τούτου ἡ φωτοχυσία δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος, καὶ δὲν εἶναι παράξενον ὅτι τὸ Πεκίνον ὀνομάζετε ἡ πόλις τῶν φαναρίων.

Νῦν δὲ φέρ' ἴδωμεν καὶ τὴν μικρὰν ἀλληγορικὴν εἰκόνα ἣν οἱ Μανδαρινοὶ συνέθεντο καὶ ἐκόσμησαν διὰ τῶν πλεισιωτάτων χρωμάτων ὅπως παραστήσωσι τὴν ἱατρικὴν.

Ἡ ἀσθένεια προσωποποιημένη κεῖται ἐπὶ κλίνης πλησίον τοῦ ἀσθενεῦς, ὁ δὲ ἱατρός δεδεμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κρατῶν βάρβδον, κτυπᾷ ὅπου τύχῃ ἐπὶ τῆς κλίνης θέλει νὰ φωνεῖσῃ τὴν ἀσθένειαν ἢ τὸν ἀσθενῆ; Δὲν γνωρίζει οὐδὲν, καὶ οὐδ' αὐτοὶ οἱ θεαταί. Ἡ εἰκὼν ἀφίνει τὸ ζήτημα ἀμφίβολον καὶ ἐν τούτῳ βέβαια συνίσταται ἡ μεγάλη εἰρωνία τῆς Κινέζικῆς ταύτης σατύρας.

Ἐν Γαλλίᾳ, ἡ ἱατρικὴ Σχολὴ ἤθελεν ἐγκαλέσει εἰς δίκην τὸν ἐκδότην εἰκόνας τοσοῦτον δυσεβοῦς· ἐν Κίνα ὁμοῦ θεωροῦσι τὰς εἰκόνας, γελῶσι, καὶ ἔτι ἀσθενήσωσιν, ἐπειδὴ ἐνθυμοῦνται τὰ φανάρια, ἐκλέγουσι τὸν ἱατρὸν τὸν ἥκιστα φωτισμένον, ἐπὶ τῆς ἐλπίδι τοῦ νὰ μὴ αὐξήσωσι τὰ φῶτά του.